

УСКРШЊА РАЗМИШЉАЊА

О ТЕКУЋИМ СВЕТСКИМ ДУХОВНИМ, ДРУШТВЕНИМ И ПОЛИТИЧКИМ КРЕТАЊИМА

У Америци се појавио чланак Пат Бјуканана о Путину под насловом „На чијој је страни Бог сада?“ Пре, међутим, што би се позабавили Путином, реч две, о самом аутору Бјуканану.

Пат Бјуканан – несвакидашњи Американац

За разлику од свих тзв. “main stream” политичких аналитичара који углавном верно следе владајућу спољну политику тренутног председника, Бјуканан је ваљда једини изузетак. Конкретно, он је највећи и најпринципијелнији амерички критичар САД хегемонистичке политике, без обзира који је председник на власти. Он је за природност. Услед тога, он је противан готово свему што проистиче из САД наметнутог арсенала тзв „људских права“ – абортус, „геј“ удружења, истополни бракови, итд. Он је најзад верујући и највероватније доследан католик.

И још нешто, бојим се да је наслов Бјуканана „На чијој је страни Бог сада“, неадекватан. А ево зашто. Потиче из Старог завета; јер то почетно човечанство без искуства живљења на земљи, захтевало је да их Бог поучава, наређује, прети па чак и лично, као на Синајској Гори, буде са Мојсијем. Са Новим заветом, Бог, да не би угрозио нашу људску моралну слободу, изгледа као да је незаинтересован живљем на земљи. Сходно томе један адекватан наслов био би, наравно по смислу само: Блискост земаљских ривала – Путина и евроатлантских лидера – Божјој Истини.

С друге пак стране, чланак г. Бјуканана, вредан је пажње баш због тога што је он Американац, јер даје један нови вид светских догађаја, и као такав, нагони нас да га читамо.

Путин о Криму, Русији и Западу

И пре оправдавања руске анексије Крима а цитирајући руске борбе где се лила руска крв на кримском поднебљу, Путин је говорио о једном старијем, дубљем односу са Кримо

Крим, каже Путин, локација је старих Херзона – где је, у Кијеву, принц Владимир крштен. Његов духовни подвиг усвајањем Православља предодредио је темељ културе, цивилизације и људских вредности који су ујединили народе Русије, Украјине и Белорусије.

Русија је хришћанска земља. Овај (Путинов) говор потсећа на прошло-децембарски, где је бивши агент КГБ-а рекао да се Русија одупире декадентном Западу.

Многе европско-атланске земље, каже Путин, напустиле су своје корене, укључујући ту и своје хришћанске вредности. Закони се спроводе који стављају на исти ниво породице са много деце и истополни бракови; вера у Бога и она о Сатани. То је пут унижења и деградације.

Да ли сте чули – вели Бјуканан – да западњачки лидери, рецимо Обама, одавно говоре слично?

О чему је овде реч?

Сећајући се „бољшевика“ који су предали Крим Украјини, Путин узвикује, „нека им Бог суди.“ О чему се овде ради?

Са умрлом вером у Маркса и Лењина, Путин вели, да се једна нова идеолошка борба сада одиграва између оронулог Запада са САД на челу и свет традиције који би Русија била поносна да предводи.

У новом рату веровања, Путин вели, Русија јесте на Божјој страни. Запад је Гомора.

Западњачки лидери, који упоређују Путинову анексију Крима са Хитлеровим Аншлусом Аустрије, и отписују га као КГБ жбира а називају га још и „крадљивцем, лажовом и убицом који влада Русијом“ – каже Холман Џенкинс, уредник Вол Стрит Журнала – „верују да је Путинова тврдња да стоји на вишем моралном темељу – светогрђе.“

Трећи Рим

Али Владимир Путин зна тачно шта ради јер његово задње уверење има истинито порек-

Ускршња размишљања...

ло. Бивши комуниста Витекар Џекерс, који је оптужио Алгера Хиса, као совјетског шпијуна, писао је, пред смрт 1964, књигу „Трећи Рим“.

Први Рим, Свети Јерусалим, био је седиште Хришћанства, док га није укинуо Отокар и његови варвари, 476. године нове ере. Други Рим био је у Константинопулу, (Цариград, сада Истанбул, Турска) Византија, кога су Турци заузели 1453. Наследник Византије јесте Трећи Рим – Москва, Русија.

Путин је уверен да је Москва садашњи Божји град и командно место за борбу између верских изазова а против новог паганизма.

У токовима модерног света

Путин уграђује себе у најмоћније токове модерног света. И то не само због његовог одбијања да усвоји као чињеницу, а што већина света види, као америчку арогантну тежњу ка глобалној хегемонији. Улази у светске токове и због своје природне жеље да, распадом СССР-а, одбрани Русе који су постали грађани нових држава (Украјина, балтичке државе).

Путин се такође укључује у светско одбијање и отпор најезди хедонизма и друштвене револуције који долазе са Запада.

У културни рат за будућност човечанства, Путин чврсто уздиже руску заставу на страну традиционалног хришћанства. Његови недавни говори подсећају на Евангелијум Вите (1995) папе Јована Павла Другог који је оптужио Запад због прихватања „културе смрти“.

А то је морални злочин. Његови елементи су: Западњачка капитулација пред сексуалном револуцијом и лаким разводом, брачно неверство, порнографија, хомосексуалност, феминизам, абортус, истополни брак, еутаназија, помагање самоубиства – знаци су то, каже Путин, потискивање хришћанских вредности и замена истих оним из Холивуда.

Русија води свет без ракета

Колумниста Вашингтон Поста, Ан Апелбаум, пише да је била згранута кад је у Тблисију један џорџијски адвокат означио бивши прозападњачки режим Михаила Шакавилија лезбијанским.

Била је то ситуација отварања очију, пише Апелбаум. Страх и презир од заразе истополних бракова постала је глобална. У Паризу милионска Морална Већина марширала је у знак бесног протеста.

Аутор Маша Гесен која је написала књигу о Путину, вели о његових задњих две године: „Русија је постала поново вођа анти-западњачког света.“

Али рат који треба да се води против Запада није са ракетама, већ је он културни, социјални и морални рат где је руска улога, по

Путиновим речима, „да спречи његово назадно кретање“ у хаосан мрак који га враћа у примитивно стање.

Нису ли „хаосан мрак“ и „примитивно стање“ човечанства одреднице света пре него је Светлост (Христос) дошла у свет?!

Русија је и породични лидер

Аутор овог написа Пат Бјуканан био је изненађен читајући у јан/феб. јавном писму Светског Концила Породица (СКП), из Рокворда, Илиноис, САД, који је један од петнаест најважнијих Концила у свету за 2013, где пише: Русија се појављује као породични лидер.

Године 2013, Кремљ (Русија) проглашава забрану хомосексуалне пропаганде, забрану рекламирања абортуса, забрану абортуса после 12 недеља и забрану вређања светиња верујућих људи.

„Док друге велике силе маршују у општи светски пагански свет“, пише Алан Карлсон из СКП-а, „Русија брани јудео-хришћанске вредности. У совјетско време, западни комунисти су хрлили у Москву. Ове године Светски Концил Породица VII, одржаће се у Москви од 10-12 септембра.“

Да ли ће Путин бити главни говорник у новом иделошком рату, на чијој страни је Бог сада?

*

Чувени аутор књиге „Пропаст Запада“ Освалд Шпенглер, на крају каже да следећа култура, наледница Западне, припада „хришћанству Достојевскога“. Да је случајно Шпенглер данас жив, сад би његово пророчанство вероватно гласило: следећа култура припада „Путиновом хришћанству“ (или, можда „хишћанству Достојевскога у интерпретацији Владимира Путина“).

Шта мари ако је овај био агент злогласне совјетске тајне полиције. Зар и Савле није прогањао хришћане, док није као Павле постао највећи проповедник Христов.

Не испитани су путеви Господњи!

Н. Љотић

ИЗ САДРЖАЈА

Наш циљ је Богослужење.	3
Народни препород и друштвена правда.	5
Вучић победио а 2/3 народа није иза њега	7
Америка спрема 'Кубанско пролеће'.	8
Наши проблеми су последица демо-окупације.	11
Русија и евро-патриотске странке против ЕУ и НАТО .21	
Украјинско превирање и 'Десни сектор'.	25
БРИКС основао монетарни фонд и банку.	27
Хоће ли бити Јужног тока?.	32.

Њихов и наш циљ

ЊИХОВ, ЗАУСТАВИТИ БОГОСЛУЖЕЊЕ – НАШ, ЊЕГОВО ОДРЖАВАЊЕ И ШИРЕЊЕ

Мудрим се мора назвати човек који успе да само једном једноставном реченицом објасни велика светска трвења, како ова данашња, тако и историјска, и да вам ту своју мисао усади у памћење за дуго времена. Приликом разговора са једном таквом особом, покренуо сам тему о Украјинској кризи и поносан на своју проицљивост истакао једну заједничку особину крвавих дешавања у Српским Крајинама, на Косову, у Египту, у Сирији и у Украјини, а то је да се после свог ратовања као „колатерална штета“ дешавају напади на православне светиње! У Хрватској је било у питању систематско рушење, на Косову крајње дивљаштво и крвави вандализам, у Египту се радило о спорадичним понекад оружаним нападима, у Сирији о страдању ранохришћанских размера, док се, на срећу, у Украјини за сада завршило „само“ са малтретирањем свештенства. Ако се на карти обележе тачке ових догађаја, мора се приметити њихов **рапидан покрет према истоку, односно према оној страни коју сматрамо чуваром система вредности којем припадамо и духа који и нас води.** Поменути мудри човек је уз миран погледан очима које не гледају телевизију, нити редовно читају вести по интернету, одговорио: „**Па, да. Њихов циљ је да се заустави богослужење на земљи.**“

Верујемо, и самим тим узимамо као преми-су нашег закључивања, да богослужење, у идеалном смислу, представља то оригинално, истинско служење Богу, и да је управо оно „њима“ тај трн у оку, односно, да им је крајњи циљ да се оно заустави.

Ко су то „они“? Ове структуре је тешко именовати и дефинисати, без ризика да се буде окарактерисан као теоретичар завере или архаични верски фанатик. Најједноставније је набројити њихова дела, па нека свако процењује како хоће, ко су „они“: планско и активно изазивање поменутих (а и многих других) сукоба и управљање истим; контрола над већином средстава јавног информисања у свету, као и над токовима светског новца, енергената, дроге, вируса, вакцина, хране, свега што може да донесе зараду. Њих не одређује припадност нацији, религији нити неко посебно држављанство. Имају једну заједничку карактеристику – **обожавање новца** и спремност да се апсолутно све и свако жртвује да би до њега дошли.

Ко смо, у тој причи онда „ми“? Ми смо једноставни, обични, скоро невидљиви људи који верују да је човек створен са циљем и задатком да кроз подвиг расте у моралном и духовном смислу, да је личност важнија од поседовања, и да су морал, савест, љубав, вера и нада кљуне речи које нас описују, демантујући наметнуту идеју да је људски род и живот уопште, настао као случајна статистичка грешка међу знатижељним молекулима или напредним мајмунима. Једном речју, **ми смо Хришћани модерних времена који не желе**

да се одрекну свог идентитета. Наш циљ би требало да буде супротан циљу поменутих моћника, да буде – продужење богослужења на земљи!

Свако дело, сваки човек, странка, влада, помисао или организација се лако може проценити са овим једноставним лакмусом – да ли оно доприноси заустављању или пак ширењу богослужења. Не требају нам звучне речи модерних филозофа и спин доктора, нити напорни *брејн-исторминг*, већ нам је довољно само да се у некој недоумици запитамо: „Да ли ово што ја радим, на неки свој начин, доприноси продужењу богослужења? Да ли сам на правој страни?“ Безбројни су начини да човек својим делима подржи једне или друге, а да ипак не припада неким очигледним крајностима у овој подели (да није ни монах, нити банкарски магнат). Породица, посао, школовање, друштвени живот и активности, све ово може послужити на добро или на лоше у зависности како и са којим циљем своје улоге обављамо. Старац Тадеј је то једноставно рекао: *“Хришћанин има задатак да шири атмосферу Раја на земљи.”* Звучи дивно, али ни мало није лако.

Моћ горе поменутих владара света је ипак само минијатурна у односу на моћ онога који је њихова срца окувао среброљубљем и самољубљем и који вреба свугде, и на истоку и на западу, без правила. Та „идеја“ да се богослужење мора прекинути није дошла сама од себе. Њу је изнедрио и њоме многе лидере надахнуо онај што се, као и његове слуге најлакше дефинише преко својих (не)дела. Његов крвави потпис, ко има очи да види, налази се на премногим местима. Било на Чурушком леду или Сиријском песку, на пољима Галиције, Косова или Мачве, на Савској води код Јасеновца или Дњепарским вировима, у јамама, подрумима, Сибирским гулазима, на трговима градова, отоцима Јадранским или Малоазијским, на стенама Арарата или у пећинама Црногорских планина... свуда где су Хришћани страдали, јасно се огледа систематско и упорно деловање у једном истом смеру, са једним истим циљем – да се заустави богослужење, и што више историја човечанства прилази свом сумраку, тај циљ постаје све очигледнији.

Баш је недавно Жулијен Асанж изјавио да смо ми „последња слободна генерација“. Ово је изузетно важно. **Поимање слободе се плански и систематски злоупотребљава баш ради ширења разних облика модерног ропства и уз читаву машинерију извртања историјских чињеница, медијског замагљивања истине,** реформисања школских програма и целокупног доживљаја стварности, тај појам модерном човеку постаје прво нејасан, па стран, да би на крају, дупело човек постао равнодушан према чињеници да ли је слободан или није. Све док му се на вештачке начине изазива лучење неког хормона среће или

Њихов, зауставити...

задовољства, или док му се живци кидају прво одузимањем заслуженог хлеба да би му се по том дале само мрвице зачињене неком игром из широког дијапазона представа из света политике, шоу бизниса или сензационалистичке псеудонауке, човек се неће покренути у правом смеру.

Набројана места страдања данашњем човеку делују као нешто повремено и спорадично, пример који само крши правила али не и као само правило. **Времена која долазе имаће, међутим као закон и правило и само укидање слободе. Свеобухватно, и злоупотребом техничких достигнућа, потпуно и дефинитивно поробљавање. У случају покушаја некакве побуне, опет следе казне за нове Христове војнике.** Можда мало мање сурове казне, али сигурно систематичније и ефикасније (по обиму уништавања, не по крајњем утицају на Мало стадо). **Прва слобода која је плесу одавно ускраћена је слобода да сазна истину.** После тога све друго је лако. А један од последњих корака на том путу ка временима апокалипсе биће и до сада већ више пута покушано одузимање оне, нама најважније слободе да испунимо свој егзистенцијални циљ, а то је да се **настави богослужење на земљи.** То ће вероватно бити урађено под изговором да својом службом Богу угрожавамо нечију и некакви лажну слободу која, у ствари представља само „слободу“ да се живи по законима греха и отимачине. Модеран човек својевољно не жели да буде узнемираван од некакве савести и ограничен којекваким, материјално неупотребљивим, апстрактним појмовима и као такав, он религију доживљава искључиво као непријатеља своје слободе.

Зар није појам Цркве и свештенства већ, једноставно речено, „огађен“ народу кроз дугу медијску кампању? Зар није идеја родољубља постала предмет изругивања (у бољем случају) или чак опште осуде за тобожњи фашизам? Зар није улога породице са трона на којем заслужује да буде, деградирана и скрајнута, а у први план, пред очи нације, постављене неке старлете, певаљке и хомосексуалци? Тако се уништава дух једне нације и човечанства у целини.

Мало бих редефинисао Асанжову мисао: **Ми смо последња генерација која се сећа шта је то нормалан живот и људски систем вредности, последња генерација која има слободу да мисли, да осећа другачије, да бар трага за истином,** (ако већ не може да је проповеда јавно) и што је можда и најважније, **да се удружује у заједнице нормалних људи!** Осим свега онога чему нас Црква, већ две хиљаде година учи, о духовној и унутрашњој борби, постоје и једноставне ствари које можемо и ми урадити. Приоритет је стварање удружења људи истог духа, које ће представљати оазе за све уморне смислотражитеље и истинотражитеље, што осећају да им овај нови свет са својим поретком, није прави дом. Док анестезирани људски род, са нестрпљењем чека да сазна нешто ново о доњем вешу или љубавним аферама неких селебритија, стварност ће се муњевито изменити и заиста ће се долазеће генерације пробудити на некој Орвеловској Фарми или реалном

Москва запањена због Обаминих изјава о Косову

Власти у Москви запањене су због тврдњи америчког председника Барака Обаме да је одлука о проглашењу независности Косова и Метохије донета на референдуму, уз сагласност Уједињених нација и суседних земаља.

Обама је 26. марта, у 40–минутном говору пред око 2.000 званица у Центру лепе уметности у Бриселу, изјавио – оптужујући Русију да у кримској кризи изврше чињенице када наводи Косово као преседан – да се Косово одвојило од Србије тек после референдума организованог у складу с међународним правом и у сарадњи са Уједињеним нацијама и суседима.

"НАТО је интервенисао тек пошто је народ Косова годинама био систематски злостављан и убијан. А, Косово је напустило Србију пошто је организован референдум који није био ван оквира међународног права, већ уз пажљиву сарадњу са Уједињеним нацијама и косовским суседима", рекао је Обама.

"Ништа слично томе није се десило на Криму", додао је амерички председник, наводећи да руски лидери бране своје акције тврдњама да је Косово представљало преседан и пример мешања Запада у унутрашња питања мање земље.

"Тврдње америчког председника не могу да изазову ништа осим запањености, с обзиром на то да на Косову није било референдума, нарочито не оног договореног с међународном заједницом", навело је руско Министарство спољних послова.

Агенција Итар–Тасс, подсећа да је одлуку о отцепљењу Косова од Србије донео парламент у Приштини 2008. године.

"У сваком случају, можемо само да изјавимо да судбинске одлуке треба доносити на референдумима, као што је учињено на Криму, а не на своју руку", закључује руско Министарство спољних послова.

28.3.2014.

СИМ

Матриксу, без могућности да сазнају ни зашто и ни како су створени, а камоли да служе Творцу. И само сведочити Истину у таквим временима је озбиљно дело и велика одговорност.

У далеким Немачким планинама, седео сам у празном ресторану са домаћином Грком коме посао пропада због незауостављиве најезде кебаб роштиљница, лажних италијанских пицерија (које држе Албанци), и хране са далеког истока. Причали смо о „ситуацији“ у Србији и Грчкој, о економском поробљавању православних народа које даје простор за разне уцене политичке, културолошке па и моралне природе. За сам крај разговора, уместо поздрава, Грк се весело осмехнуо и рече: **„Морамо се борити даље. – Немамо други план!“** а црне очи су мирно и са великим поверењем гледале у малу икону на зиду, као да гледају смирај сунца над бескрајним океаном.

Заиста немамо други план. Морамо се борити даље.

Марко Ковачевић

НАРОДНИ ПРЕПОРОД И ДРУШТВЕНА ПРАВДА

Идејни састав, који би требао да буде мапа пута ка новој Србији, незамислив је без јединства идеја народног препорода и друштвене правде. Заправо, социјална правда је неодвојиви садржај народног живота и природни израз народног бића, који препородом желимо да пробудимо, освестимо и оживимо. Социјална правда је покретач животворних сила, она је жеља народне заједнице за редом и радом и зато је она имунитет народног организма. Уопште не чуди што је Први српски устанак започео као „буна против дахија“, дакле, друштвена побуна. Ако, је нешто колективна, карактерна особина Срба, онда је то осетљивост на неправду. То је због тога што код нас појам друштвене правде није првенствено везан за тзв. „редистрибуцију капитала“, већ за достојанство личности и заједнице, и извире из хришћанског човекољубља, у народу именованог као *чојство*. Материјална неравноправност - **несразмерна вредности дела** - која доводи до новог робовласништва, управо за циљ и има поништавање вредности, како људске личности, тако и народне заједнице.

Остваривање друштвене правде представља могућност поштеног живота од свог рада и уређење своје куће онако како домаћин и његови укућани мисле да је исправно. То важи и за заједничку кућу – државу. У самом појму *социјална правда* садржана је целокупна наша народна етика – правда, као појам који означава свецело добро, као скуп врлина и етичких норми, оно на чему свет почива – „Правда држи земљу и градове“, исковао је наш народ мисао искуством прекаљену. Реч социјална је помало, за наш језик рогобатна и донекле површна, а њоме се означава најважнија ствар народног живота - заједница, народна друштвена заједница. Наш народ никад није имао такве идеале, да само појединцу, то јест, мени буде добро, већ је увек заједницу претпостављао личној угодности и само ако је добро заједници, онда може да буде добро и појединцу. Правилнији назив за овај појам био би *саборна правда*. Како је социјална правда унутрашњи садржај народног организма, ми немамо потребе за увезеним идеологијама са Запада, као што је социјализам.

Социјализам је одговор обесправљених на дивљачки либерални капитализам и као такав представља његово наличје. Ми смо имали горко искуство са применом реалног социјализма у пракси и питање је да ли ћемо се икад опоравити од тога, нарочито у ери новог дивљања либералног светског капитала, названог Нови светски поредак.

Па, ипак неки теоретичари социјализма,

нарочито они код нас који нису отпадили од народног живота, могу нам помоћи у дијагностицирању стварности, али сматрам да према социјализму као идеологији треба бити веома опрезан, јер је он продукт материјалистичког, индивидуалистичког и интернационалистичког духа. Тако да и наши социјалисти који нису били против српске нације, углавном су били против наших духовних вредности садржаних у народном православном хришћанству.

Комунизам је код нас пустио корење (на власт је дошао на совјетским тенковима, уз „благослов“ Енглеца) баш манипулишући са социјалном правдом, која је укореењена у народном бићу и традицији (само да подсетимо на мноштво елемената друштвене правде у епизи и првој законодавној књизи код нас - *Законоправила Светог Саве*).

Постоји један феномен из комунистичког периода и ране „транзиције“, који траје све до данас а који деструктивно делује по питању изражавања друштвене правде као дела националног идентитета. Реч је о манипулацији спајања национализма са комунистичком идеологијом или њеним остатком и дериватима. Овај феномен је настао на подвојености комуниста, лажној или стварној потпуно небитно, на интернационалисте и националисте. На светском нивоу тај сукоб се огледа на релацији Стаљин - Троцки, па Стаљина, чак, неке руске патриоте (генерал Ивашов, нпр.) називају геополитичким генијем, а троцкисти, у складу са својом методом *ентризма*, су се инфилтрирали у најразличитије политичке формације, (широм света а највише у САД) углавном, глобалистичког усмерења. Код нас је ова поларизација комуниста видљива у сукобу Тито - Ранковић. Сматрам да је реч о борби за моћ унутар исте куће, али она је добила идеолошке контуре. Па је на ранковићевској линији, у време „дешавања народа“, на власт дошао и Слободан Милошевић.

А, Добрица Ћосић који је идеолог ове опције, много раније је назван „оцем нације“. Наравно да је, уопште, бесмислено расправљати о томе, али он је и данас најутицајнији културни и идеолошки јавни посленик „умерено-националне“ орјентације и као такав јесте родоначелник, не нације, али једног споја, или кривог срастања, од којег не можемо јасно да сагледамо сопство. Реч је о псеудо-идеолошкој конструкцији која се са правом именује као србо-комунизам. Ова конструкција је настала на наводној реакцији српских комуниста на смернице конгреса КПЈ у Дрездену 1928. г. по којима је српска нација означена као главни

Народни препород... непријатељ комунистичке револуције на Балкану, а у време титоистичке власти то је прокламовано кроз крилатицу „што слабија Србија, то јача Југославија“. Те комунистичке међусобице за нас не би имале никаквог значаја, да тзв. комунисти–националисти нису захватили у идентитет српског народа, тачније налегли на његову осетљивост на правду и себе представили као главне промотере националног буђења и све до данас као главне противнике светске тираније, оличене у Новом светском поретку.

Тој идеолошкој матрици није припадала само партија бившег председника - Социјалистичка партија Србије, већ и изразито националистичка Српска радикална странка. Колики је то простор за манипулацију, још не можемо јасно да сагледамо, већ само наслућујемо чисто ништавило у њеној основи. Зато је могуће да од радикалних националиста настану глобалистички напредњаци, који се још увек представљају као родољуби, иако воде политику Либерално-демократске партије. Како се код нас уводи једнопартијски систем, неки нови комунизам, они ће усисати све политичке опције. Без проблема ће моћи да буду „већи католици од папе“, већи мондијалисти од Сороша, већи националисти од покојног Небојше Крстића... они ће бити грађанска опција попут Весне Пешић, али и левичари попут Светозара Марковића, биће марксисти, а у исто време надахнути Максом Вебером, они ће распродати последње ресурсе земље странцима, али ће се представљати као заштитници малих и обесправљених људи... биће све и ништа!

У наредном периоду ће бити јако тешко изразити политичку опцију, а да „напредни“ режим већ није створио „лажну фортификацију“ исте. Неће се либити да праве чак и националне друштвене покрете, изразито патриотске и проруске медије, да заговарају промену политичког система заснованог на укидању партократије... Свега ће ту бити, само одушевљења неће бити, не би ли српство прогутала тама ништавила, што и јесте крајњи циљ светских моћника и њихових домаћих гаулајтера.

Зато је за нас од суштинског значаја друштвена правда, јер правда код нас Словена подразумева и истину (у руском језику то је једна реч), а „истина ће вас ослободити“, обећано је у Јеванђељу. Истина која ослобађа од сваке манипулације и омогућава реализацију личности и заједнице, засновану на сопственим вредностима, што и јесте идеал социјалне правде.

Да би нас истина ослободила морамо је бити достојни. Одбацили сваку политику кратке стазе и са разумном одлучношћу и доследношћу градити свој пут. И окупљати се! Сабирати све снаге којима је истина и правда на срцу.

Периша Димитријевић

Формирње Вучићеве владе

Николић је поверио Вучићу мандат након консултација које је данас обавио са представницима изборне листе „Александар Вучић – будућност у коју верујемо“, а прошле седмице и са представницима свих парламентарних странака.

Изборну листу „Александар Вучић“ која има 158 од 250 посланика, чине Српска напредна странка, Социјалдемократска партија Србије, Нова Србија, Српски покрет обнове и Покрет социјалиста.

Циљ идеје ротирајућег председника парламента била је да се установи нова пракса демократског понашања, али је и та идеја наишла на отпор оних који имају дежурни задатак да увек буду против, рекао је данас лидер СНС Александар Вучић и навео да је због тога предложен кандидат из СНС .

Вучић је рекао да није чуо прави аргумент против те идеје осим да то деградира парламент. „Зар је годину дана мало, не видим како се тиме деградира парламент... рекао је Вучић и навео да СНС у будућности неће имати проблем да предложи да неко из опозиције буде на том месту.

Вучић: У влади уз СНС – СПС и СВМ, експерти, имена у недељу

Вучић је изјавио да пре петка неће говорити о саставу свог кабинета, али и да ће бити највероватније 16 министарстава, односно 17 или 18 чланова владе у којој ће бити СПС, СВМ и велики број нестраначких људи.

То што ће нестраначке личности водити многе ресоре Вучић, како је рекао, не сматра слабошћу, прецизирајући да ће у петак на седници ГО странке предложити састав владе, да ће влада бити изабрана у недељу до 19. часова.

„Данас је отишла иницијатива за председника скупштине, сутра предлог закона о влади и министарствима, сутра ће бити изабран и председник Скупштине града, преко сутра градоначелник, све иде у дан као исто смо и рекли“, рекао је Вучић.

Према Вучићевим речима, сва су министарства су важна, а оно што предстоји су структурне реформе.

„Захвалан сам председнику Николићу што је подржао промене легислативе у области равноправног законодавства, економије, права, јер морамо 13 нових закона да донесемо, о раду, приватизацију, стечају, планирању и изградњи... све то морамо да урадимо до лета“, рекао је он.

Вучић је додао да је други део решавање проблема предузећа у реструктурирању, а трећи ситуације у јавним предузећима, која више неће бити везана за министарства, већ за владина тела.

„Јавна предузећа је основала држава, учествују једнако на тржишту и њихов посао је да то што зараде врате и држави, а то никада није био случај“, приметио је Вучић и додао да су уз плану и оштре мере фискалне консолидације.

22.4.2014.

Печат

ЗАБРИЊАВА ЧИЊЕНИЦА ДА ЈЕ ПОБЕДИО БЕЗ ПОДРШКЕ ДВЕ ТРЕЋИНЕ НАРОДА

Као што сам сугерисао пре месец и по дана, ови избори су, барем када је о победнику реч, били одлучени још у тренуту када су расписани – и да је постојала иоле реална могућност да се заврше другачије, избора не би ни било. Без обзира на то што се то прикривало зарад одржавања вештачке неизвесности и зарад мобилизације бирачког тела СНС, неизвесности у погледу напредњачког резултата напосто није било и једино је постојала дилема (али је она била више занимљива кладионичарима него што је имала неки опипљив политички смисао) да ли ће освојити „само“ 43–44, или свих педесет одсто гласова изашлих бирача.

А посебно је свако лицитирање са резултатима постало беспредметно након што се Демократска странка поцепала у две колоне на месец дана пред изборе и када вајне „патриотске снаге“ нису успеле да се договоре о заједничком наступу, упркос реалној опасности – која се на крају и обистинила – да сви могу остати испод „црте“. Све остало је била ствар чисте технике коју играч Вучићевог искуства напосто није могао пропустити да не искористи.

Штавише, чини ми се да је победа СНС чак за нијансу „претерана“, тј. контрапродуктивна, јер превелику одговорност баца у руке СНС и њеног лидера Александра Вучића. Такође, мислим да није добро да више од 20 одсто грађана нема своје заступнике у парламенту, као и то што у њему неће седети нико ко би представљао готово трећину оних који су скептични и неповерљиви према евроинтеграцијама и актуелној косовској политици.

У ствари, као што сам већ рекао на другом месту (Сведок 14. јануар 2014., Време 16. јануар 2014., Време 6. март 2014.), постоји једно лакмус питање које смо ми у НСПМ–у патентирали пре петнаестак месеци и које непогрешиво прати, објашњава – и одр(а)жава – Вучићев рејтинг. Питање гласи: „Шта мислите о актуелним хапшењима и активностима у борби против корупције“, а понуђене опције су биле 1) То је коначно прави почетак борбе против корупције 2) То је политички обрачун садашње власти са члановима и финансијерима бивше власти и 3) Те активности служе властима за скретање пажње са економских проблема и прихватања независности Косова. Када је то питање први пут постављено тачно половина испитаника је гласала за опцију 1 („коначно прави почетак...“). У међувремену је тај проценат минимално опадао, али је и даље више него довољан да симболу те борбе гарантује више

него убедљиву изборну победу. И то је мање-више био крај овог изборног турнуса. Све остало је, као што рекосмо, била пука техника.

Да, знао сам (тј. знали смо). Дискретно сам то најавио и упозорио – а онда, најмање месец дана, некада сам, а некада у друштву Слободана Антонића, покушавао да то што знам предочим „патриотским“ политичким актерима. Али узалуд. С тим што су реакције ишле од игнорисања и или оптужби (прочитати поново полемички текст Н. Бакарца на мој апел), па до извињавајућег правдања како то што предлагемо „на жалост, није реално“. А, у ствари, свако је веровао да може сам (највише ДСС, па су зато и били најбахатији), или се барем надао да ће прећи цензус – или макар напакостити оним другима.

Што се осталих тиче, све је у границама очекиваног. Упркос свим аферама и нападима, Дачићева коалиција држи солидан рејтинг и држаће га све док буду на власти (то неће бити баш тако дуго), или док им природним путем не одумре све старије и немоћније бирачко тело. УРС овога пута напосто није имао никаквих шанси. Демократе су се „самоубиле из заседе“ у режији (П)ПВ–а, док су ЛДП и ДСС платили данак својој „кооперативности“, тј. суздржаности да нападају директно Вучића, све се надајући да ће за то бити награђени коалицијом на републичком, односно градском нивоу. На њихову несрећу, то што би можда могло да прође без последица код СПС–ових или СНС–ових гласача, није прошло код њиховог, за српске прилике, ипак натпросечно политички свесног бирачког тела.

Радикали и даље, са све нижом стартном позицијом, чекају „повратак Шешеља“, Двери су показале знаке политичког живота, али и лутања, што је ипак било недовољно за пролазак у парламент (једина шанса им је био заједнички наступ, као што им је, понављам, и приватно и јавно, добронамерно саветовано).

Сви остали су били ту само да чорба буде гушћа и да осталима скину по неки проценат и повећају број „бачених гласова“, те да тако Тријумфаторов тријумф буде још трјумфалнији.

Све ово, наравно, не умањује размере Вучићевог успеха и вештину којом је, шаховски прецизно, ма колико то понекад деловало хаотично, бутално и грубо, вукао по табли политичке фигуре, жртвовао пионе, коње и топове, постепено заокружујући „краља“ и „краљицу“ у
(Крај на стр. 10/2)

САД се свуда служе истим 'уиграним' начином рушења легалних власти...

АМЕРИКА УХВАЋЕНА У СПРЕМАЊУ „КУБАНСКОГ ПРОЛЕЋА”

Нова драма о тајној операцији на Куби, финансираној из џепа америчких пореских обвезника, могла би до краја да угрози већ давно поремећене односе између Вашингтона, Кубе и Венецуеле.

На истраживачки текст америчких новинара у коме се наводи да је Вашингтон преко своје Агенције за међународни развој (Усаид) финансирао и организовао „кубански Твитер” са циљем да ојача опозицију и свргне комунистичку власт на Куби, Бела кућа је одговорила у року од неколико часова. Откриће Асошијетед преса (АП), поткрепљено стотинама докумената и многобројним интервјуима, објављено је пре два дана ујутру, а већ по подне по америчком времену реаговао је портпарол Беле куће Џеј Карни тако што није у потпуности ни демантовао, али ни потврдио изнете податке.

Карни је за спорни програм Усаида рекао да није био тајан и да није укључивао обавештајне послове, али да је рађен „у дискрецији”. „То је био уобичајени програм помоћи за развој”, тврди он и додаје да је дискреција била неопходна како би се у ауторитарном окружењу заштитили људи који у њему учествују.

Новинари АП тврде управо супротно, да је програм „кубанског Твитера”, друштвене мреже која омогућава брзе текстуалне поруке преко мобилних телефона, осмишљен са циљем да убрза окупљање опозиционих снага на Куби и да се масовним протестима ослаби и свргне Кастров режим. Узор за оваква опозициона окупљања били су Иран, Филипини и Молдавија.

Амерички новинари такође откривају да су „предузете мере како би се сакрила права природа и циљ новонастале кубанске друштвене мреже” и да је новац за тај пројекат ишао преко неких банака са Кајманских острва, како би му се забашурио прави траг који води до Вашингтона. Цитирају се чак и упутства шефова Усаида да се за „кубански Твитер” направе „лажни рекламни плакати, који би упућивали да се ради о комерцијалној компанији”.

Бела кућа, међутим, тврди да програм није имао за циљ да Кубанце увуче у „опозиционе делатности, без њиховог знања”, док се у тексту АП-а подвлачи како је Усаид скупљао личне податке Кубанаца који су учествовали у текстуалним комуникацијама, како би, кад за то дође време, Вашингтон са њима контактирао и помогао им да свргну режим. И друге земље, међу којима су Шпанија, Ирска, Велика Британија, али и Никарагва, Костарика и Кајманска острва, биле су уплетене у овај подухват, према подацима АП-а, који додаје да оне „можда нису ни знале о чему је реч”. Пројекат Усаида радио је више од две године и привукао 40.000 кубанских следбеника, да би се потом без објашњења угасио, наводи АП.

На идеју да отпочне са програмом узбуњивања и организовања кубанских незадовољника, Вашингтон је, према АП-у, дошао када је успео да се преко „кључног контакта” у „Кубаселу” (државном кубанском мобилном провајдеру) докопа бројева мобилних телефона пола милиона Кубанаца. Ти бројеви дати су бесплатно Усаиду.

Креатори „Зун зунее” (име друштвене мреже дато по цвркату кубанске птице сродне колибрију) на почетку су привлачили Кубанце пуштајући актуелне поруке о музици, спорту или кретању урагана... Када се довољан број Кубанаца прикачио за ове вести, које су емитоване ван кубанске државне контроле, мрежа је постала интерактивна и корисницима мобилних телефона је омогућено да преко ње одашиљу и примају политичке поруке.

Овога пута, званична Хавана реаговала је тек пошто је сачекала да Бела кућа својој јавности објасни каквим се све „дискретним” пројектима бави Америчка агенција за развој. Хавана захтева од САД да престану са илегалним и субверзивним акцијама против Кубе, које „осуђује народ Кубе и међународно јавно мњење”.

Нова размена оштрих речи долази у третутку када у најближем кубанском окружењу, Венецуели, трају протести против владе Николаса Мадуре, наследника Уга Чавеса, и најближег кубанског савезника. Мадуро оптужује САД да стоје иза опозиционих митинга, како би га свргнули са власти и докопали се огромних венецуеланских нафтних резерви. САД то демантују и позивају Мадур да престане са прекомерном употребом силе и пусти из затвора лидере протеста.

Поређења са украјинским сценаријом не мањкају. Искусни стратези, међутим, процењују да Вашингтону не одговара даље захлађивање односа са Кубом, нити приближавање новог хладног рата у њен комшилук. Открића АП-а о томе како је Америка спремаала „кубанско пролеће” долазе у време отопљавања односа између САД и Кубе. САД су ублажиле санкције, многи амерички бизнисмени путују у Кубу како би испитали терен за инвестиције, а Хавана је недавно донела низ законских мера како би привукла страни капитал. Упоредо, повећава се број корисника мобилних телефона, док је до интернета данас нешто лакше доћи него раније. Коришћење интернета и даље је за кубанска примања врло скупо.

Оригинално у најновијој баражној ватри између Вашингтона и Хаване јесте то што су је подстакли амерички новинари, који су се ставили на страну Кубе у овом случају. Тиме су Бела кућу натерали да америчкој јавности објасни о чему је заправо реч и на шта одлазе паре од пореских обвезника.

6.4.2014.
(Подвукла – Искра)

Политика

Тровање средине као 'део ратовања'

Фаталне последице НАТО симултанке на Балкану

Април 1999. године за Србију ће ући у историју ратовања, нажалост, без апела светских покрета зелених да се то никад више не понови. НАТО је 18. априла бомбардовао Рафинерију нафте у Новом Саду (у 1 час), а између 1 и 1:10 часова Петрохемију, Фабрику азотних ђубрива и Рафинерију у Панчеву. Ови објекти су били мета вишеструког бомбардовања и пре и после овог датума, али тог дана су напади били готово истовремени и са гледишта атмосферског транспорта димне перјанице, које су се дизале и до 2–3 км, сјединиле су се у један отровни облак.

Ветар је носио тај облак ка југоистоку Србије. Дуж пута су се таложиле честице чађи на којима су се апсорбовале токсичне, канцерогене, мутагене и тератогене материје обухваћене једним заједничким именом – постојане органске загађујуће материје. У следећим данима било је и кише која је спирала те материје из тог облака и уносила у земљиште и речне токове, на првом месту у широј околини Београда. На северу Грчке, у граду Ксантију, измерене су њихове високе концентрације у ваздуху, а нарочито најтоксичнијих представника – диоксида. Истраживачи нису веровали да је толика количина ових материја могла доспети тако далеко. Моделирањем атмосферског транспорта помоћу оригиналног модела Београдске метеоролошке школе, познатог као ЕТА модел, успостављена је веза између енормне акциденталне емисије из бомбардованих извора и измерених концентрација у Ксантију.

Ипак, најтеже је било грађанима Панчева. Да би се умањила опасност, тог дана је становништво из најближе околине поменутих извора било евакуисано, али се сутрадан вратило кућама. Сам назив "постојани" указује на дугорочну опасност. Лондонски лист Гардијан је 7. јула 1999. године објавио чланак о потенцијалним дуготрајним опасностима у околини Београда на које је упозорила делегација Федерације европских покрета зелених.

У Новом Саду такође су у ваздуху измерене високе концентрације канцерогеног бенз(а)пирена, а била су угрожена и изворишта пијаће воде. У том истовременом бомбардовању обе рафинерије излило се или изгорело око 30 000 тона нафте. У атмосферу су доспеле из објеката у Панчеву велике количине сумпор-диоксида, хлора, амонијака, азотних оксида, фозгена, азотне и хлороводоничне киселине. Погођен је резервоар винил-хлорид мономера (VCM), од кога се прави поливинил (PVC), у коме је било око 440 тона VCM-а (горео до 8:00), као и шест цистерни, свака од 30 тона, а VCM је сагоревао до 15:30 часова. У периоду од 6 до 8 часова ујутру измерена је концентрација канцерогеног VCM-а од 530 милиграма по кубном метру, што је око 10 000 пута виша вредност од тадашње дозвољене концентрације у Србији.

Најгори могући утицај је проузрокован бомбардовањем погона за производњу хлора из кога се

излило осам тона живе. Касније је нађено на поду у Петрохемији око 100 kg, а у каналу 200 kg. Не зна се где је остатак, али је извесно да је добар део испарио. У Панчеву су приватни гинеколози нудили бесплатне абортусе. У поменутом чланку у Гардијану наведено је да су експерти УН у прелиминарном извештају потврдили да су под тим условима фетуси могли бити оштећени, што би резултирало или неуспелим трудноћама или деформитетима новорођенчади.

По свој прилици, то је забрањени извештај, о којем је било речи у Уводнику листа Политика од 6. марта 2014. године под насловом „Озрачена политика“. На тај текст реаговао је проф. Радовановић текстом „Повампирени уранијум“. Није била у питању радиоактивност, већ недовољна обавештеност о томе да има опаснијих агенаса од осиромашеног уранијума и да се њихова злоупотреба мора осудити.

Поставља се питање да ли се ове последице по здравље и животну средину могу прогласити колатералном штетом, као и убијање недужних цивила, или је то био део ратовања да би се изазвала паника и незадовољство против режима. У оквиру НАТО делује Комитет за изазове савременог друштва (NATO/CCMS-North Atlantic Treaty Organization/Committee on the Challenges of Modern Society), који се бавио дефинисањем опасности од групе једињења диоксида и фурана. То су једињења која настају као споредни производи у процеси сагоревања комуналног отпада, фосилних горива у термоелектранама, трансформаторског уља на бази пиралена при хаваријама у термоенергетским објектима, приликом пожара у објектима са тапетама и предметима од PVC-а, као и у издувним гасовима мотора који користе гориво са адитивима од хлорованих угљоводоника.

Комитет је утврдио еквивалент токсичности за ову групу једињења која се јављају у тим процесима у готово 5000 облика. Дакле, у НАТО круговима зна се да сагоревањем VCM-а и PVC-а настају диоксини и фурани. Поред тога, овај комитет организује годишње скупове о моделирању транспорта загађујућих материја у атмосфери. После увођења УН санкција нису се прихватили радови наших истраживача. На велико изненађење многих истраживача у овој области, рад тима Института за метеорологију из Београда о регионалном загађењу у ратним условима (З. Вукмировић и сар.) прихваћен је да буде саопштен на Миленијумском НАТО/CCMS скупу, који је одржан у мају 2000. у Боулдеру у Колораду. (nato.int/science/publication/.../springer.html). Исти тим публиковао је детаљнију анализу у књизи о последицама по животну средину у току и после рата, коју је издао 2009. године познати немачки издавач (Environmental Consequences of War and Aftermat). Нема дилеме да су ово били ставови појединаца, а не промена званичне политике њихових влада према Србији.

У оквиру програма УН за заштиту живот-

не средине, мисија која је посетила СР Југославију означила је Панчево, Нови Сад, Крагујевац и Бор као црне тачке. Мисија ФОКУС, у којој су учествовали представници Грчке, Русије, Швајцарске и Аустрије, нешто објективније је сагледала последице. Грчка делегација је издвојила своје мишљење указујући на проблем регионалног загађења. Уопште, поред велике хуманитарне помоћи из Грчке, њихови научници су пружали помоћ у реагенсима и стандардима да се врши мониторинг ових једињења у свим сегментима животне средине. Нажалост, систематског мониторинга није било ни у току бомбардовања, ни у послератном периоду. Када су у питању диоксини, то не би било касно ни данас, јер такво загађење земљишта ће се смањити тек на половину после неколико деценија, а нестати после неколико векова. У извештају савезне владе из фебруара 2000. године на неким локацијама су умањиване штете у односу на претходна саопштења (International Action Center, Press Release, May 20, 1999 www.iacenter.org).

Више је него очигледан закључак да су се знали ефекти бомбардовања хемијских постројења, рафинерија и складишта нафте и горива, великих трансформатора, знало се такође како ће се кретати димне перјанице у атмосфери, те је избрана таква временска ситуација у којој транспорт неће ићи ка западној Европи. Регионални транспорт је ишао ка Грчкој и Бугарској, као и у претходној епизоди од 6. до 8. априла, у којој су детектоване такође високе концентрације ових загађујућих материја у Ксантију. Истом методом утврђено је да је загађење пореклом од истовременог бомбардовања објеката наменске индустрије у Лучанима код Чачка и складишта горива у Приштини. У обе епизоде планинари су на северу Грчке наилазили на мртве соколе, међутим још не знамо последице у Србији, али је евидентан значајан пораст случајева канцера у протеклој деценији.

Имајући у виду да ова дејства нису одобрена од Савета безбедности УН, нема оправдања за уништавање војне моћи СР Југославије бомбардовањем објеката наменске индустрије, складишта горива и нафте, фабрика вештачког ђубрива и пластичних маса, као и термоенергетских објеката, што је угрозило животни стандард цивилног становништва у дужем периоду и представља неопростиву агресију.

С обзиром на то да су се у околину избациле токсичне, канцерогене, мутагене и тератогене материје са дуготрајним штетним последицама по живи свет, чије је уклањање из животне средине обухваћено многим конвенцијама УН, то су УН морале осудити овакав начин ратовања и квалификовати га као *индиректно коришћење хемијског оружја*. Сем упозорења на дуготрајну опасност, ни покрети зелених нису то учинили, а без утврђивања кривике за агресију не постоје услови да Србија наплати ратну и еколошку штету (Академик Чавошки, Округли сто ДВЕРИ, Београд, 24. марта 2014).

НСПМ, 10.4.2014.
(Подвукла – Искра)

Зорка Вукмировић
Научни радник у пензији

лику Ивице Дачића и Томислава Николића. Па их чак на крају навео да се међусобно боре, те у њему траже заштиту и савезника.

Без шале и без потцењивања, Вучић – или онај ко га саветује и води – се још једном показао као врхунски мајстор политичког инжењеринга. И без обзира на то што је у периоду свог метеорског успона и политичког „преумљења” (пре)често волео да цитира Макса Вебера, дефинитивно се чини да је ипак неупоредиво бољи као Макијавелијев следбеник у схватању политике као „вештине стицања, одржања и увећања моћи”, у чему се показао као прави шампион. Политичке кампање су оно у чему је Вучић заиста добар и једино што заиста воли и уме да ради. И у чему се вежбао и калио више од две деценије. Зато он, ево, још мало па две године државу и води као да је непрестано у изборној кампањи и у ванредном стању – што на неки начин и јесте случај.

А да ли и како уме да води државу, гради институције, чува демократију и поштује критичко мишљење моћи ћемо да видимо врло брзо. У ствари, већ видимо. Али се неки надају да ће тобоже, сада, када је коначно једном и сам победио на неким изборима и када је иживео ту фрустрацију и губитнички комплекс, коначно показати своје право, људско, српско и државотворно лице. (Што, наравно, није сасвим немогуће, али је, отприлике, реално исто колико и оно својевремено надање радикалских навијача како су се кумови Тома и Воја „све ово договорили” и да само фингирају међусобни сукоб, да би преварили власт и западњаке.)

У сваком случају, без обзира на претерано и неукусно медијско фаворизовање које му, дугорочно, може више штетити него користити, нема сумње да СНС и Вучић лично („Будућност у коју верујемо”) тренутно ужива безусловну подршку негде између четвртине (половина од половине која је гласала), па до трећине грађана Србије. Друга трећина подржава све остале, то јест, разбијене остатке „Прве” и „Друге”, то јест, „патриотске” и „грађанске” Србије. А трећа трећина, разочарана у све и убијена у појам, не подржава никог, не верује ником, ничему се не нада, не гласа и не учествује у политичком животу. То је, у најкраћем, слика данашње „Вучићеве Србије”.

И то је та обесхрабрујућа политичка и демографска основа са којом се мора рачунати. И од које мора отпочети национални опоравак – или, пак, терминална фаза нашег дефинитивног, државног и националног ишчезнућа.

НСПМ, 20.3.2014.
(Подвукла – Искра)

Ђорђе Вукадиновић

Демократија је пропаст

НАШИ ПРОБЛЕМИ СУ ПОСЛЕДИЦА ДЕМОКРАТСКЕ ОКУПАЦИЈЕ

У последњих месец дана се толико ствари издешавало да је просто тешко одредити неки конкретан разлог да на улици изађе 20-ак људи и изрази своје незадовољство поводом тога.

Да ли протестовати због затварања Почуче и Ивановића, жена у црном, ГМО, Кемитрајлса, геј параде, отпуштања радника, кашњења плата, преваре ратних војних ветерана, издаје Косова, да ли пружити подршку Русима у Украјини, изразити свој став према здравственом систему, затим дићи глас против нових досељавања Цигана из белог света, ужасне политике и губитка статуса избеглица Срба из Хрватске, вакцинације деце непровереним вакцинама, нелечењем деце, социјалног статуса, приватних извршитеља, искључењима струје, високих школарина, катастрофалног школског система, уништења привреде, страних агентура које воде Србију у очигледну пропаст, због већег пореза, смањења пензија, нових мера штедње (од чега да штедим), закона о раду, Бусплуса, цензуре у медијима, слободу говора...

Сувише мало дана има у години колико појединачних разлога за изражавање бунта, и сваки дан их је све више и више, малтене сваки дан ниче још разлога, а крај лошој политици која их рађа није ни на видуку већ се продубљује и као коров обавија сваки сегмент овог друштва.

Све је у систему, све је део овог анти-система који се чини као анархијски продукт „разболеле демократије“, међутим ово друштво је прави практичан пример демократије, не болесне, не деформисане већ просто демократије, само што у том демократском систему нема места за сваког.

Тај свако за кога нема места јесте велика већина народа. Неспособна да се привикне и укључи у систем неприродног друштва, ацивилизацијског вештачки направљеног слоја према потребама демократије.

Јасно је да ми као народ нисмо спремни за прихватање демократије, што је одлично јер је то јасан знак да је наше друштво и поред доста кукоља ипак здраво.

Кажем ипак, из разлога јер смо скоро па читав век провели под репресијом комунистичких начела. Не вољно, већ путем обмана,

разноразних пропаганди где је духовност нападеног србског бића лукавошћу владара била замагљена неким краткорочним материјалним добром. Срећом, а не чудом, већ просто природом, јер ми нисмо нација која је јуче настала, нисмо народ без корења, историје, предања, да би из наших бића а и бића наших будућих наследника могло бити тек тако истерано оно исконско, пре свега здрав дух, који осећа, живи и зна.

Да бих избегла неку могућу примедбу на ово осећање и знање које поседује велики део нашег народа, а које ће свакако злонамерници покушати протурити кроз питање: Па ако зна и осећа, значи ли то да је осетио садашњег апсолутног владара па га је зато изабрао?

Мој одговор је, наравно да не. Управо зато што није осетио међу понуђеним одговорима било какав вид помака Србије, снагу и жељу за ослобођењем зато се и мануо учествовања у изборним играријама, зато је било највише мртвих гласача и партијаша.

Али све је то у служби демократије. Сјајни Момир Николић, још двадесетих година писао је о **опасности демократије „модерног сјаја“ западног друштва:**

„Безазлено је и опасно када се јемства за слободу грађана траже у демократским расположењима влада. Свака власт је склона да гази слободу. Демократска власт је неминовно осуђена на то, пошто се одржава изборним успехом, тако да је за њу гажење слобода питање опстанка.

Само власт независна од слобода грађана може да их поштује, јер никада није у положају да бира између њих и свога опстанка. Али су и тада потребна јемства, према власти организоване одбране слобода, а не бесплатна вера у њену слободоумност.

Зато што се слобода не разуме, види онде где је не може бити а не тражи онде где јој је место, сваки напад на демократију схвата се као напад на слободу. Међутим, **борба противу демократије, то је онде где она постоји једино могућа борба за слободу.**“

Можемо ли ми све оне проблеме да сведемо под само један? Јер ниједан од тих проблема није ван овог система и није засебан.

Ако је фирма мог комшије, била жртва

Наши проблеми...

лоше приватизације он остаје без посла, његова деца остају без материјалних основа за живот, он није у могућности да плати рачуне, вероватно и кредит, можда за стан, дакле, он не остаје само без плате, већ и крова над главом, а најгоре је што он није сам већ има двоје деце и супругу. Дакле четворочлана породица остаје на улици без основних материјалних средстава за живот, деца на школовање и право на лечење.

Уколико се усуди да дигне глас на огромну пирамиду учесника који су његов живот претворили у очај, он за врх те пирамиде и чуваре демократије не представља неког обичног човека већ *потенцијалну опасност* која уколико се удружи са другим комшијом, познаником, рођаком и на десетине хиљада људи који су се нашли у тој позицији може *угрозити демократију, односно власт.*

Мој комшија и на десетине грађана Србије је већ извесно време изопштено из куповног а самим тим и економски привредног ланца, међутим **то није удар на власт нити на демократију све док се они због свој социјалног стања не буне**, и док се не буне они који су на губитку јер свакодневно се куповна моћ смањује те и привреда, односно трговина болује, **власт и демократија су сигурни.**

Сем њега, на губитку су и банка, и комунална предузећа, на губитку је цео систем, читав круг људи, свих нас.

И то само гледано са материјалног и економског аспекта.

Са друге стране ако кренемо од закона, примера ради закона о генетски модификованим организмима који ће сасвим вероватно бити донесен. Ту није само проблем угрожено здравље људи у Србији, који је први и основни, ту је проблем контаминирано земљиште које остаје након ГМО семена и које касније условљава пољопривредника да настави његово коришћење уколико мисли да има икаквих прихода.

Затим ту је извоз ГМО производа, коме извозити те производе? Европској унији, чланицама које једна по једна затварају своја врата за ГМО, или Русији у којој је забрана увоза ГМО већ на снази а која је једина земља на свету која са Србијом има повлашћен и неограничен извоз. Дакле сем тровања људи, закон о ГМО ће донети коначну смрт пољопривреди Србије и њеном народу.

А за тај проблем ко је крив?

Ко је крив за лош здравствени систем, ко је крив зато што деца умиру? **Ко је крив зато**

што се демократијом сматра антисрбска пропаганда и што је признање Косова „слобода говора“ а патриотизам и љубав према отаџбини, њена одбрана и скретање пажње на горуће проблеме удар на демократију?

Дакле, сви ови проблеми нису појединачни, ми немамо сто проблема, у свакодневном животу да, **свакако да смо суочени са гомилом, али сви ти проблеми немају различите узроке, већ само један – окупација!**

Ми смо народ који живи у окупираној земљи, ми смо народ који **не може да очекује од окупатора којима одговара овакав систем да ће нешто променити. Неће јер је то удар на свету краву, свету демократију, односно удар на њих.**

Окупатор је дошао у јесен 1944. и сам њихов вођа је казао тада: према Србији се има понашати као према окупираној земљи.

Е то су они који не желе ништа променити... њихов је ово систем, колико год правили замагљене екране о којечему другом и другачијем – **нико овде не влада од јесени 1944. осим њих.**

На крају, као и увек све је на народу.

Нема промене система изборима, нема промене људи на изборној сцени, нема мањег и већег зла, између два зла се не бира, неких људи из сенке који чекају моменат да избаве Србију из свих недаћа, неће Бог послати своју војску да избави „Небеску Србију“, нити ће иједан наш пријатељ „кад реши своје проблеме“ доћи да спашава нас док ми седимо скрштених руку и чекамо и нестајемо. Дакле неће нико, постојимо само МИ!

Питање је само да ли ћемо сваки дан правити по један безразложни протест да би нас чуо неки пролазник који је и сам обузет сопственим проблемима, можда баш оним због ког је неко правио протест пре три дана, или ћемо уоквирити све у један проблем и заједно а решити?!

Шта је то – здраво – око чега се може градити, како и на чему стварати здравије друштво, од којег „материјала“. Еволутивни процеси који ће скупити довољан квалитет за дато време извесног дејства које може имати у одређеним сегментима и револутивни, а свакако превратнички карактер.

Победничка идеја и победничке методе – а све је то различито суштински од оног што нам „сервираше“ протеклих деценија...

Српски културни клуб
13.4.2014.

Весна Веизовић
(Подвукла – Искра)

„ГЛОБАЛНИ МИР” ПРОТИВ ГЛОБАЛНОГ ИНТЕРВЕНЦИОНИЗМА И

Београдски форум за свет равноправних, Друштво српских домаћина, Клуб генерала и адмирала Србије и СУБНОР Србије, у координацији са Светским саветом за мир, одржао је 22. и 23. марта 2014. године у Београдском Центру „Сава” Међународну конференцију под називом „ГЛОБАЛНИ МИР ВС. ГЛОБАЛНИ ИНТЕРВЕНЦИОНИЗАМ И ИМПЕРИЈАЛИЗАМ”. Конференција је одржана поводом 15. годишњице оружане агресије НАТО на Србију и Црну Гору (СР Југославију). Мото Конференције је „ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ”.

У раду Конференције је учествовало преко 500 научника, стручњака и јавних личности из области међународних односа и безбедности, из 50 земаља Европе и света.

Конференцији су присуствовали амбасадори и високи дипломатски представници више пријатељских земаља акредитованих у Србији. Учесници Конференције су одали почаст људским жртвама страдалим током 78 дана бомбардовања и положили венце на споменике. Они су изразили поштовање према свим жртвама илегалне НАТО агресије против Србије и Црне Горе, према припадницима бивше југословенске армије, према Федералној влади Југославије, председнику Слободану Милошевићу и свим херојским браниоцима отаџбине. Ми се, такође, морамо сећати жртава НАТО агресије после 1999. године, настављања прогона политичких и војних лидера који су бранили отаџбину и који су послати илегалном Хашком трибуналу, укључујући председника Милошевића и друге, који је тамо умро. Сматрајући тај **Трибунал илегалним, као средство НАТО пропаганде и политичке уцене**, учесници Конференције захтевају његово распуштање.

Дебата је протекла у конструктивном и толерантном дијалогу о најважнијим питањима и проблемима међународног мира и безбедности. Излагања су била усмерена на то **како да се, у условима све чешће примене политике силе, дестабилизације појединих земаља и изазивања криза широм света, очува светски мир и пронађу начини за сузбијање глобалног интервенционизма, који угрожава међународни правни и политички поредак и свет гура ка ивици великог ратног сукоба.**

Учесници су анализирали узроке, поводе и последице агресије НАТО 1999, како за Србију и Балкан тако и глобалне последице за мир и безбедност у Европи и у свету. У вези с тим, учесници Конференције су се сагласили у следећем:

– **Агресија НАТО против Србије и Црне Горе (СР Југославије), марта 1999. године, био је**

рат наметнут једној независној, сувереној европској држави, грубим кршењем основних принципа међународног права, а пре свега, Повеље УН и Завршног документа из Хелсинкија. То је била агресија изведена без сагласности и супротно мандату СБ УН. Зато она представља злочин против мира и човечности, тачку преокрета ка глобалном интервенционизму, грубом кршењу међународног правног поретка и негирању улоге УН. Тиме је успостављен модел интервенционизма који је касније коришћен у свим агресијама од Авганистана, Ирака и Либије, до Малија.

– Да би прикрили праву суштину агресије и тако пред сопственом и светском јавношћу избегли осуду и одговорност, водеће силе Запада – САД, Велика Британија, Француска, Немачка и друге чланице НАТО пакта, њих 19, смислиле су цео арсенал еуфемизама како би том злочину против мира прибавили макар какав легитимитет. У име те тзв. „хуманитарне интервенције”, НАТО пакт, на челу са САД, неселективно је убијао становништво Србије, укључујући децу, немоћне и старе особе, уништио целокупну привреду, разорио инфраструктуру, загадио скоро целу животну средину, са тешким и далекосежним последицама за здравље данашњих и будућих генерација.

– Како се ради о злочину против мира и човечности, о грубом кршењу основних норми међународног права, земље чланице НАТО носе сваку одговорност за ту агресију, укључујући и одговорност за накнаду штете, у износу од преко 100 милијарди САД долара, као и одговорност за коришћење оружја са осиромашеним уранијумом и других недозвољених средстава за масовно уништавање. У вези с тим, учесници Конференције су истакли да Србија и Црна Гора имају сва права да, пред одговарајућим међународним институцијама, покрену поступак против НАТО пакта и свих држава чланица, које су учествовале у агресији, у циљу остваривања права на надокнаду ратне штете, као и појединцима који су били жртве агресије.

– Након завршетка оружане агресије, агресија је настављена другим невојним средствима. Та **продужена агресија се огледала: у насилној промени власти путем петоктобарског преврата 2000. године, који је инициран, финансиран и подржан споља, у првом реду, од стране чланица НАТО пакта; у уценама, претњама и условљавањима разних врста, како би се Србија одрекла свог државног суверенитета над Косовом и Метохијом, као својим историјским и културно-цивилизацијским средиштем; у игнорисању елемената државног суверенитета Србије над Косовом и Метохијом, који је**

„Глобални мир”...

гарантован Резолуцијом 1244 СБ УН; у сталном истискивању уставно–правних функција Србије са Косова и Метохије. То је на крају резултирало противправним и противуставним самопроглашавањем независности Косова 2008. године, признате од стране већине НАТО земаља. САД/НАТО агресија 1999. године грубо је прекршила Повељу УН, Декларацију 1970. године о принципима међународног права, Финални акт Хелсинкија, Париску повељу за Нови свет, пет резолуција СБ УН од 1998.–2008. године, укључујући резолуције 1244 и 1785.

– Одмах по окончању агресије, на Косову и Метохији је успостављена велика америчка војна база, „Бондстил”, прва и кључна карика у ланцу инсталирања низа америчких база у Бугарској, Румунији, Пољској, Чешкој и другим земљама Источне Европе. Агресијом НАТО против Југославије убрзана је трка у наоружавању, милитаризација европског континента и спровођење САД/НАТО/ЕУ стратегије „ширења на Исток”.

– Кулминација те тзв. посредне доминације Запада према Србији, била је и крајње цинична пресуда Међународног суда правде о томе да проглашењем независности Косова и Метохије, није прекршено међународно право. Том пресудом је та највиша међународна правна институција, у ствари, легализовала једнострану сецесију, односно разбијање територијалног интегритета међународно признатих држава.

– Агресија на Србију и Црну Гору (СР Југославију), марта 1999. године инаугурисала је један од најпогубнијих принципа и метода понашања великих сила Запада, на челу са САД, а то је принцип глобалног интервенционизма. То практично значи да САД, НАТО и Запад сами себи дају право да по слободној вољи и избору, у складу са својим стратешким интересима, утврђују где су у свету угрожени њихови интереси и да могу војно, или на друге незаконите начине интервенисати. Саставни део те стратегије је свргавање легално изабраних власти и довођење послушничких, марионетских режима којима се даје ореол „демократских” власти.

– НАТО је увек наступао као агресивни војни савез за ширење и наметање империјалних и неоколонијалних циљева најмоћнијих земаља Запада. Целокупно досадашње искуство показује да НАТО стратегија глобалног интервенционизма оставља за собом хаос у међународним односима, огромне људске жртве, поделе и дугорочну беду и патњу у свим земљама и регионима, који су непосредне жртве такве политике. Случајеви Балкана, Авганистана, Ирака, Либије, Сирије јасно о томе сведоче. НАТО је одговоран за разарање међународног правног поретка, за деградацију УН, за изазивање нове трке у наоружавању, за милитаризацију Европе, за дестабилизацију и изазивање криза у појединим земљама и регионима у свету. Отуда је НАТО стратегија супротна циљевим мира

и безбедности, супротна демократским и цивилизацијским вредностима и основним људским правима. У таквој организацији нема места за мирољубиве земље, које своје интересе везују за поштовање међународног права и система УН. Зато су се учесници Конференције изјаснили за укидање НАТО–а, као реликта Хладног рата, за прекид политике слободног интервенционизма и поштовање слободе, независности и равноправности свих земаља и народа.

– Извоз демократије и диктирање културно–цивилизацијских образаца је постао уобичајени начин понашања сила Запада, пре свих САД, у њиховој тежњи да свет уређују по сопственим мерилима и у складу са својим егоистичним интересима. *Наметањем политичких и културних–цивилизацијских образаца је насиље над реалношћу и оно готово увек доводи до сукоба, унутрашњих немира, до дубљих раслојавања и подела, што за дуже време нарушава мир у свету и представља покриће за трајно војно мешање.* По том моделу настале су тзв. „обојене револуције” у Грузији, Венецуели и Украјини и узурпирано „Арапско пролеће” које је разорило и за више деценија уназадило земље као што су: Либија, Египат и Сирија.

– Стратегија интервенционизма себи налази неколико мотива и циљева. То су контрола природних и развојних ресурса, прерасподела ресурса и геополитичког прекомпоновања света, против и на штету замишљеног главног геополитичког противника. На тај начин је од стране САД/НАТО/ЕУ изазвана и криза у Украјини, чији се крај још не назире. Може се рећи да је украјинска криза највећа претња миру од времена завршетка краја хладног рата. Уместо да се Украјина сагледава као најприроднија веза Русије и Европе, Запад је својим мешањем учинио да се она вештачки измести из свог природног културно–цивилизацијског и геополитичког амбијента и да се у потпуности привуче на Запад, не водећи рачуна о томе да то може довести до унутрашњих сукоба у самој Украјини и да би тиме били угрожени витални интереси Русије. Та опасна геополитичка игра Америке, НАТО и ЕУ против Русије, која се преко леђа Украјине води под „финим”, али лажним изговором о томе да је све то за добробит Украјинаца и њихово демократско друштвено устројство, потпуно је занемарила последице такве политике на *виталне интересе Украјине, њеног народа, мира и безбедности у Европи и на глобалном плану.* Учесници Конференције су се заложили за мирно политичко решење проблема у Украјини, без мешања и притисака са стране, за решење које ће гарантовати вољу њеног народа и уважавати њену улогу моста између Истока и Запада. Такво решење предпоставља одустајање од погубне стратегије ширења на Исток која је већ довела до дестабилизације у Европи. Учесници Конференције су изразили подршку народу Крима који је искористио своје право на самоопредељење и поновно уједињење са Русијом.

– Учесници Конференције су изразили

подршку суверенитету и територијалном интегритету Србије, уз решавање статуса Косова и Метохије у складу са Резолуцијом СБ УН 1244. Они су подржали следеће захтеве: слободан, безбедан и достојанствен повратак 250.000 прогнаних Срба и других неалбанаца у своје домове на Косову и Метохији; реституцију узурпираних приватних, црквених, државних и друштвених имовина; реконструкцију 150 порушених цркава и манастира СПЦ, стотине порушених и прораних српских гробаља и хиљаде спаљених домова; спровођење ефикасних истрага о трговини људским органима, расветљавању судбине свих киднапованих и несталих Срба са Косова и Метохије и свим другим злочинима против српског народа, за које, до сада, нико није одговарао.

– Учесници Конференције су поздравили часну иницијативу Генералне скупштине УН, којом је 2014. година проглашена међународном годином солидарности са народом Палестине. Оцењујући да та иницијатива заслужује снажну подршку мирољубивих снага у свету, са Конференције је упућен захтев за хитно повлачење окупационих снага Израела са свих палестинских територија, успостављање независне Палестинске државе у оквиру граница из јула 1967. године, са Источним Јерусалимом као главним градом, за право повратка палестинских избеглица, у складу са Резолуцијом УН 194, и ослобађање свих палестинских затвореника из израелских затвора. Испуњавање тих захтева је не само од животног интереса за народ Палестине, већ и за успостављање праведног и трајног мира на Блиском истоку.

– Учесници су изразили солидарност са народима Латинске Америке у њиховим напорима да сачувају слободу, независност и суверенитет од агресивне империјалне САД стратегије. Они захтевају затварање базе у Гвантанаму и укидање блокаде против Кубе, као и ослобађање пет кубанских политичких затвореника из америчких затвора.

– Одбацујући политику и поступке који угрожавају мир и безбедност, учесници Конференције су осудили планове и акције који су усмерени на дестабилизацију Боливијске републике Венецуеле. Координиране насилоне акције у Каракасу и другим деловима Венецуеле су део стратегије домаћих олигарха и спољних фактора да акцијама саботаже, насилним провокацијама и уценама, спрече функционисање легално изабране владе и наметну политичке промене по својој вољи, а против интереса народа Венецуеле. Осуђујући те појаве, учесници Конференције су изразили солидарност са народом Венецуеле и подршку његовим храбрим напорима да очува слободу, понос и суверенитет Венецуеле и да буде господар своје судбине.

– Учесници су изразили забринутост због систематски организоване ревизије историје Европе 20. века, посебно због ревизије исхода Првог и Другог светског рата. То може да користи

империјалистичким циљевима за прекрајање међународних граница, што води непредвидим последицама. Они су осудили од Запада подржану рехабилитацију фашизма и покушаје да се комунизам изједначи са нацизмом.

– Учесници Конференције су посветили велику пажњу светској капиталистичкој економској кризи, која је довела до неслућеног социјалног *раслојавања и осиромашења становништва наше планете, али и до наметнуте дужничке кризе* у низу некада економски и цивилизацијски врло просперитетних земаља, као што су Грчка, Шпанија, Португалија, Италија и Кипар. Глобална криза настала је превасходно у земљама које су себе *прогласиле центром светске цивилизације и које су себе наметнуле као неоспорне лидере света, као најнапреднији друштвени поредак*, у којем неће бити потребе за озбиљним социјалним конфликтима и сукобима. Њени главни индикатори су *масовна незапосленост, посебно младих, висока задуженост држава, пад привредних активности* и слично. Они су подржали спонтане народне протесте против наведеног.

– Очито је да је Европи и већини осталог света *наметнут нео-либерални културно-политички и економски образац*, који не функционише. У трагању за излазима из ове свеопште блокаде, *најмоћније земље света настоје да период кризе превале на леђа других земаља и народа, који се фигуративно називају светском периферијом, а међусобно бију битку за светски престиж и притом руше старе цивилизације и насилно смењују владајуће режиме, који им нису по вољи*. Све то међународну сцену чини конфликтном и веома добном за избијање сваковрсних сукоба од оних унутрашњих, преко регионалних, до глобалних.

– Учесници Конференције су констатовали са забринутошћу да у Европи и даље постоји иступорена америчка војна инфраструктура, као што су одбрамбени ракетни системи, техничко нуклеарно наоружање и конвенционалне снаге, што води дестабилизацији на регионалном и глобалном плану.

– Светску економску кризу не могу решити *штампање трилиона долара и поправке постојећег система, већ напуштање нео-либералног концепта и изградња новог, хуманог друштва социјалне правде, равноправности и бољег живота за сваког човека и све народе на планети*. У центру новог система друштвених односа мора бити *човек и његове економске, социјалне, културне и хуманитарне потребе, а не профит* и егоистични интереси тзв. економске и политичке елите.

– У оквиру Међународне конференције, одржан је и Форум младих, на којем је оцењено да светска криза и глобализација интервенционизма угрожавају, у првом реду, права и перспективе припадника младих генерација. У многим зем-

„Глобални мир”...

љама Европе и света млади до 30 година чине око 60% укупног броја незапослених. Млади траже хитне промене у друштвеним односима, као и на међународном плану, које обезбеђују активно укључивање младих у привредне, политичке и друштвене токове, преузимање одговорности за сопствену будућност на унутрашњем и међународном плану. **Млади се залажу за друштво социјалне правде, универзална људска права, као што су: право на рад, бесплатно образовање, социјална сигурност и здравствена заштита.** Млади се залажу за демократизацију међународних односа, за поштовање међународног права, против трке у наоружавању, милитаризације инеоколонијализма.

– Једино уређени свет ослобођен доминацијом империјализма и милитаризма, *има шансу да избегне ратну катаклизму.* Глобална економска криза и њене последице за народне масе наглашавају потребу за *промену система који је извор експлоатације, ратова и беде.* Апсолутно је неприхватљиво и противно међународном праву да се регионални центри моћи, као што су НАТО и Европска унија, наметну као замена *Савету безбедности и Уједињеним нацијама.*

– Једина међународна заједница то су *Уједињене нације, а не самоизабране чланице било којих регионалних групација.* *Морамо се борити за то да међународно право има универзални карактер и да једнако обавезује велике и мале земље, развијене и неразвијене.* Морамо се још одлучније борити за очување цивилизацијских тековина као што су слобода, морал и достојанство, одлучно одбијајући подметања свих сурогата корпоративног капитализма и империјализма, војно–индустријског и финансијског капитала.

Учесници Конференције су истакли да је за остваривање тих циљева неопходно активно радити на мобилизацији свих мирољубивих снага, за одбацивање свих врста војних и освајачких амбиција против било које земље, без обзира на то ко су њихови носиоци. Упоредо с тим, неопходно је мобилисати све снаге у циљу изградње демократских међународних односа, на принципима Повеље УН, међународног права и стриктног поштовања неповредивости и независности свих земаља, њиховог територијалног интегритета и немешања у унутрашње ствари. Такав свет био би по мери човека и у ту велику утопију треба веровати и за њу се истрајно борити, главна је порука ове Конференције.

Учесници су изразили искрену захвалност српским домаћинима за изванредну организацију ове значајне Међународне конференције и за гостопримство пружено свим учесницима.

26.3.2014.
(Подвукла – Искра)

Српски културни клуб

Ширење НАТО–а и третирање Русије као противника

Ситуацију је за Глас Русије прокоментарисао је српски војни аналитичар Лазански.

– Колико ја знам већ је Украјинском ратном ваздухопловству испоручена одређена комуникациона опрема да би команда ваздухопловства могла из Кијева да комуницира са ваздухопловним јединицама. Тај термин, несмртоносно оружје, је врло флексибилан. Он се може широко тумачити. Управо због тог широког тумачења појма нелеталног оружја може доћи у обзир испорука свега и свачега. И то не можете да контролисате не терену. То је исто као што и у Сирији. У почетку била је испорука нелеталног оружја. Ми смо видели како је Хрватска своје наоружање пребацила сиријској опозицији преко Јордана. То што се дешавало на просторима Југославије и на просторима Сирије, сад се понавља на просторима Украјине. Донесу се различите врсте конгресних одлука о испоручивању несмртоносног оружја у виду радиокомуникационе опреме или онога или овога. Онда после иду и борбена средства. То је такозвана сива зона разних ратних и обавештајних операција. Ту се свако укључују приватне безбедносне компаније као што „Blackwater” или „Military Professional Resources Incorporated” која је била присутна и на просторима бивше Југославије. Наравно да ће одређене владине структуре САД да буду изван тога али ће имати употребу приватних безбедносних структура у којима раде бивши, дакле пензионисани, највиши официри Америчких оружаних снага који користе своје везе, сва познанства у Пентагону, у војној индустрији, у Стејт Департменту. Ја то видим као један укупан процес и циклус како се улази на тај простор. Неће они кренути одмах голом силом него ће ићи кроз сиве операције, кроз безбедносне агенције, кроз испоруку те такозване несмртоносне опреме. Сценарио се понавља, нема ту неких новитета.

Главни проблем за Украјину

– Питање војног статуса неутралности Украјине је битно питање на које ми често заборављамо. Једно је питање руског језика, федерализације, права. Али основно питање свих питања је војни статус Украјине. То ширење НАТО–а ка истоку и третирање Русије и даље као противника је довело до ове ситуације. Украјина је на време себе позиционирала као једна Финска, да је узела статус војне неутралности. Али примицање Украјине НАТО–у је нешто што Русија не може себи да дозволи због могућности што се због тога може потпуно да деволвира руски нуклеарни систем одговора. Ако би сада Кијев пристао на једну свеобухватну конференцију која би гарантовала статус војне неутралности Украјине вероватно би се ова цела ситуација смирила.

2. 4.2014.

Григориј Соколов

Угледни Американац, Пол Крег Робертс:

НАРОД АМЕРИКЕ НЕ ПОДРЖАВА САД СВЕТСКУ ТИРАНИЈУ

Руси једноставно не могу да прихвате стратешку претњу ове врсте јер је она превелика

Пол Крег Робертс, бивши помоћник америчког министра финансија и бивши уредник дневног листа *The Wall Street Journal*, пажљиво је пратио ситуацију у Украјини и искрено говорио о дугој историји кризе, великом утицају медија (у којима ради деценијама) и опасним провокацијама западних лидера. Аутор је више од десет књига. Његов најновији рад је *Heusplex laissez-faire капитализма (The Failure of Laissez Faire Capitalism and Economic Dissolution of the West)*.

Пол Крег Робертс је за портал Truth Out дао опширан интервју о украјинској кризи у коме оптужује неоконзервативце и њихову агенду глобалне хегемоније за сасвим извесну пропаст Украјине. Као помоћник министра финансија у Реагановој администрацији, Робертс тврди да се тадашњи председник оштро разрачунавао са неоконзервативцима, који у то време нису имали толику моћ, али су већ са Бушом старијим, потом Билом Клинтоном, Бушом млађим и Бараком Обамом сасвим овладали Белом кућом, Пентагоном и обавештајним агенцијама. Потпуно су овладали свим државним структурама, али и медијима у време напада НАТО на СРЈ 1999. године. Од тада до данас њихов утицај је огроман и евидентан, а новинари се не смеју томе супротставити под претњом отказа. Решење украјинске кризе види у буђењу Американаца, који ионако не подржавају уплитање САД у унутрашње ствари у Украјини и који би масовним протестима могли да покажу влади да не желе сукоб са Русијом, будући да би се могао претворити у нуклеарну катастрофу.

Ви сте опширно писали о обрачуну између Русије и Запада због стања на Криму. Како оцењујете тренутну ситуацију? Какав би расплет могао да има имати овај сукоб?

— Мислим да је погрешно приказивати догађаје на Криму као обрачун између Русије и САД. У Украјини су САД организовале и финансирале државни удар, који се догодио у главном граду Кијеву. Намерно или због непажње, међу пучисте су се укључили и радикални националисти, чија идеологија вуче корене до организација које су се против Совјетског Савеза у Другом светском рату бориле на страни Хитлера.

Ти елементи уништавају успомену на руски рат, на ослобођење Украјине од нациста, на Црвену армију као и на славног генерала Кутузова, који је поразио Наполеонову велику армију. Дакле, све то је дигло на узбуну људе у јужној и источној Украјини, које су традиционалне руске покрајине.

Крим Украјини 1954. припојио Хрушчов, тада генералног секретара Комунистичке партије. Оба ова руска подручја била су део Русије и пре него су

постојале САД. Могуће је да је тако поступио да би сузбио утицај пронацистичких елемената из западне Украјине јер је познато да је руска популација у Украјини она која би могла умањити значај ултранационалиста са запада. На крају, сам Хрушчов је био Украјинац и никакве везе нема што је тада све било део Совјетског Савеза. **Кад се Совјетски Савез распао као политички субјекат и власт ослабила, притиском Вашингтона је Украјина постала независна држава, али је задржала бивше руске покрајине.**

Становништво на Криму је претежно руско, па и на истоку Украјине. Сада су ти људи рекли: „Не желимо да имамо ништа са овом власти у Кијеву, која уводи забрану за наш језик, уништава наше ратне споменике и прети нам на више начина”. **Строго су следили правне кораке, процедуре УН и међународно-правне акте. Дакле, све оно што је уследило је у складу са међународним правом и, кад Џон Кери и Барак Обама кажу супротно, они свесно лажу.** Оно што чине је агресивна и срамотна лаж. Није уопште битно шта неко мисли, овде се ради о закону.

Дакле, парламент Крима је следио правне поступке и сад је Крим независан. Гласање које је одржано 16. марта одржало се у миру и није било руске инвазије. То је лако доказиво. Руске трупе у Украјини су тамо од 1990, и то у складу са споразумом о најму луке Севастопољ Црноморској флоти јер, када је Украјина постала независна, Русија се сигурно није мислила одрећи те луке. Русија тамо има закуп до 2042.

Шеснаест хиљада војника је било тамо, а на темељу споразума са Украјином они могу да их имају и до 25.000, уз одређени број авиона, тенкова и топова. Све то је познато, али је и предмет лажи Вашингтона, које у бескрај понављају такозвани амерички медији. Други проблем је у источној Украјини, јер тамо људи од њихове локалне власти на улицама захтевају одвајање од Кијева.

Пошто су у Вашингтону због Крима увидели своју неспособност, америчка администрација је пожурила и именовала украјинске мултимилијардере и олигархе Игора Коломоиског и Сергеја Таруту за гувернере руских регија Доњецк и Дњепропетровск. Путин је рекао да неће интервенисати у источној Украјини, осим ако тамо не крене талас насиља против руског становништва, и Кери и Обама ту ништа не могу да учине.

Ако се источне украјинске покрајине врате Русији, западна Украјина ће бити уништена. Мораће да проводи план штедње ММФ, опљачкаће је западне банке и заглавиће у НАТО, што значи да ће амерички балистички пројектили бити распоређени у западној Украјини. Ту се ради о јачању стратешке претње Русији, што је доктрина Вашингтона коју је започео режим Џорџа В.

Народ Америке...

Буша, кад је прекршио споразуме којима се Реаган обавезао да се НАТО неће ширити у источној Европи. Ти исти уговори су прекршени када се Вашингтон повукао из уговора о балистичком наоружању 2002 (*Anti-Ballistic Missile Treaty*), а све како би могао поставити противракетни штит на истоку Европе. То су биле екстремне и безобзирне провокације и иста врста понашања као пред Први светски рат.

У својим посљедњим чланцима сте говорили о неуспеху тзв. mainstream или америчких медија у објективном извештавању о Криму. Рекли сте да се није извештавало непристрано. Може ли се расправљати о улози алтернативних медија и какву су улогу одиграли у вези са кризом у Украјини?

— Врло важан део тога има везе с нечим што се догодило пред крај другог мандата Била Клинтона. Он је дозволио да пет мегакомпанија консолидују бивше независне и распршене америчке медије. Оно што су некад биле независне мреже попут АБЦ, ЦБС, НБЦ, ЦНН – све су се стопиле у велика медијска царства.

Вредност тих великих медијских компанија је у томе што имају федералну дозволу за емитовање, али зато не могу да говоре против владе и од њих се очекује да тако раде. Друга велика промена је да медијске компаније више не покрећу новинари. Сада их оснивају корпоративни оглашивачи и бивши владини функционери. Њихов интерес је профит и проток прихода од оглашавања. Дакле, *не постоје независни медији у Америци* и нема никог ко би изнео ставове о било ком важном питању који не би били владина пропаганда. То је највећи део проблема.

Други део проблема је у томе што је током дугогодишњег Хладног рата Совјетски Савез, који је у мислима већине Руса још увек њихова домовина, врло функционално демонизован и то демонизовање још увек траје. Запамтите, почетком распада Совјетског Савеза Запад је био у великој предности. Лако се могло манипулисати Борисом Јељцином, а разни олигарси су се окористили и опљачкали ресурсе земље. Многo израелског и америчког новца је тада било у игри.

Кад је Путин дошао на власт и стао на пут тој пракси, и одлучио да земљи да место које заслужује, њега су такође почели демонизовати. Викторија Нуланд, помоћница државног секретара за европска и евроазијска питања, признала је у Националном новинарском клубу у децембру прошле године да су САД уложиле пет милијарди долара како би Украјину подредиле својим интересима, и то зато што је Наранџаста револуција из 2004. године пропала.

Она је вероватно провела много времена са невладиним организацијама унутар Русије. Тамо постоји најмање хиљаду невладиних организација које се финансирају из Вашингтона. То траје већ дуже време, али је тек прошле године Путин рекао да се организације које се финансирају америчким новцем морају регистrirати као страни агенти, али то је америчка политика.

Ако радите овде (у Америци; оп. а.) са страним новцем – осим ако нисте из Израела – морате се регистровати као страни агент, али, кад је Путин применио иста правила, њега су демонизовали. Дакле, у многим сегментима имате изложеност америчкој пропаганди која демонизује сваки аспект Русије. Ако вам неко каже да су Руси послали тенкове на Крим, то се само уклапа у већ постојеће приче.

Ја сам бивши уредник листа The Wall Street Journal и колумниста у свим важнијим публикацијама, и лично сам сведочио о промени у медијима и људима у њима. Већ знам шта ће рећи и пре него што напишу чланак. То траје већ неко време. Слично се догодило са ирачким оружјем за масовно уништење. То је била лаж која се понављала увек изнова. И сви су је понављали. New York Times није ни ишао код инспектора за оружје кога смо послали у Ирак Ханса Блица. Уместо тога, Џудит Милер је бескрајно понављала једну те исту лаж на страницама својих новина. Она је огледни пример укупног мања интегритета.

Један од главних разлога за то је да су многи од њих знали да не могу да кажу истину иначе ће добити отказ. Они знају да је бесмислено излазити са причом о председнику, државном секретару, агенцијама као што су ЦИА и НСА. Ако то учините, питаће вас јесте ли луди или желите да добијете отказ. Дакле, нико не сме да смета, и то је прилично нездрава околина. То мора бити убојито за душу, али, ако данас желиш да будеш главни новинар, мораш бити такав.

Кад се осврнете на ваш пут помоћника министра финансија за време Роналда Регана, како тумачите промене у глобалној политици, која је тада балансира на ивици рата? Да ли се на стране у сукобу гледа другачије сада него пре?

— О да, све се страховито променило, и то на два начина. Један је да су тада постојали Совјетски Савез и комунистичка Кина, и то су била огромна ограничења за америчке снаге. На пример, САД нису могле ићи нигде а да им не сметају земље широм Блиског Истока. Та ограничења за америчке снаге више не постоје. Хладни рат је прошао, а савези који су били његов саставни део су нестали.

Кад сам био у Регановој администрацији, неоконзервативци нису били идеолошка снага као данас и нису писали своје ставове у којима позивају на америчку глобалну хегемонију. У то време у агенди Вашингтона или у Регановој администрацији није било америчке хегемоније над целим светом. Реаганов приступ према Горбачову није био да победи у Хладном рату, и то нам је рекао више пута. Поента је да се неоконзервативци појављују на крају тог времена, јер нису имали ни приближно исту снагу или утицај да чине оно што су чинили под Клинтонем, Бушом млађим и Обамом данас. Уствари, они су Регану правили толико проблема да их је све растерао.

Они су стајали иза контраша у Никарагви. Неки од њих су заправо били процесуирани и осуђени, као што је Елиот Абрамс, који је био помоћник државног секретара. Њега и остале је касније поми-
(Крај на стр. 20/2)

USAID И 'ГОЛОС' ПРОТЕРАНИ ЗБОГ ФИНАСИРАЊА СТРАНАКА И ПОКУШАЈА УТИЦАЊА НА ИЗБОРЕ

USAID је америчка организација која се у Русији појавила одмах после распада СССР–а, која је писала наш Устав и низ других закона. USAID је „рачуновођа” одобрених средстава у Русији. Та организација је добијала огромне новце из САД и распоређивала их међу локалним плаћеницима.

Америчка агенција за међународну сарадњу или скраћено USAID прекида са својом делатношћу у Русији. Ту одлуку донело је Министарство Иностранних Послова Русије. Америчким дипломатама дат је рок до 1. октобра да би скратили програм, после чега ће већина активиста морати да оде да ради у другим земљама. Данас је МИП Русије разјаснио разлоге за ову одлуку, истакавши да је рад ове организације често био далеко од декларисаног циља – садејства у развоју хуманитарне сарадње.

Ради се о покушајима утицања на политичке процесе уз помоћ расподеле донација, укључујући изборе различитих нивоа, као и о утицајима на институције цивилног друштва. Озбиљна питања изазвала је активност агенције у руским регионима, посебно на северном Кавказу, о чему смо не једном упозоравали наше америчке колеге. Треба узети у обзир и ту околност, што је у Русији повећан број нових донатора и долази до отказивања статуса примаоца помоћи за развој од свих међународних организација. Руско цивилно друштво очигледно је потпуно сазрело и није му потребно руковођење извана.

«Неће бити нимало лако на то се навикнути, невладине организације у Русији сада се налазе у веома сложеној ситуацији», сматра Миријам Ланска. «Агенција САД за међународни развој обећава да ће наставити да помаже Русији, мада још није јасно на који начин. То је у целини лоша вест која је многе затекла неспремним, то значи да данас никоме није лако. Међутим, влада САД има различите начине финансирања и затварање представништва агенције у Москви не значи да не треба остваривати те програме по другим каналима. Мислим да је сада најважније покушати размислити како наставити са радом, јер људи на различитим нивоима изражавају спремност да наставе са радом».

«То је ужасна одлука. Агенција САД за

међународни развој током протеклих неколико година урадила је много доброг у Русији и разочаравајуће је то што се влада САД није успротивила тој одлуци и није покушала да се бори против те одлуке иако се они залажу за заштиту демократских вредности. Ипак, ја нисам изненађена што је влада Русије прибегла таквим мерама. Почетком године влада је критиковала америчког амбасадора и донела је читав низ ограничавајућих закона, па тако и Закон о иностраним агентима који је од самог почетка био уперен против подршке невладиним организацијама. То је веома опасан преседан за будуће грађанско друштво, не само у Русији него и у целом региону и у свету уопште, јер тај пример могу следити и друге владе које баштине недемократске циљеве».

«Руске опозиционе партије имају чврст принцип – ни копјејку никаквих иностраних донација нисмо примали, не примамо и нећемо примати, јер политичка делатност мора да се финансира од стране грађана наше земље и ми видимо да се то код нас успешно и дешава. Све митинге које сте видели финансирају се преко Фонда Олге Романове, ту је и скупљање средстава од радних људи, некада су то мали прилози али их има доста, па се скупи довољна сума. То исто ради и, на пример, Алексеј Наваљни са својим фондом за борбу против корупције и своје антикорупционашке пројекте је такође финансирао уз помоћ пословних људи у Русији и грађана. Због тога, када представници Путиновог режима тврде како опозиција добија некакву подршку из иностранства – то је једноставно лаж, да називамо ствари својим именом. Што се тиче програма који је проводила рецимо агенција за међународни развој, или такве организације попут организације за националну подршку демократији итд., то се тиче пројеката везаних за цивилно друштво, то није повезано са политиком.

На пример, асоцијација „Голос” против које је највероватније у првом реду и била усмерена одлука о забрани, та агенција, која је фактички део међународне агенције за сарадњу САД, практично је онемогућена да заврши свој програм и присиљена да прекине са радом. Агенција се бави независним праћењем избора, она не подржава никакве партије, она не подржава никакве кандидате, они прате да ли су гласови бирача поштено избројани. То није

политика, то је друштвена делатност пре свега за добробит грађана Русије, за добробит саме Русије. Такође бих напоменуо да је то у складу са документима Савета Европе и ОЕБСА, а Русија је пуноправни члан у обе организације. **Питања демократије, часних избора, слободе говора, људских права, законитости итд. не представљају унутрашње питање једне земље, него питање међународних споразума.** Због тога, када представници садашњег руског режима оптужују западне друштвене организације за некакво мешање у унутрашње послове, то није ништа друго него још једна лаж. **Поштовање људских права и демократије представља међународну обавезу, а не унутрашњу ствар једне земље“.**

Агенција САД за међународну сарадњу познатија као **USAID добила је указ од МИП–а Русије за прекид свог деловања у земљи, са налогом да до октобра потпуно прекине своје деловање.** Како се каже у изјави коју је издао МИП Русије, разлог за то је што **USAID последњих неколико година наставља да крши унутрашње законе и наставља са мешањем у унутрашње политичке процесе у земљи путем расподеле донација.** Посебна пажња додељена је делатности агенције у неким регионима земље, посебно на северном Кавказу. Треба рећи да је агенција потврдила да је добила указ из МИП–а Русије, али ни једном речју, ни једним словом нису поменути разлози који су довели до тог указа. То је, природно, изазвало буру негодовања америчких, посебно америчких медија, који су овакав развој ситуације, нарочито на интернету, назвали највећим размимоилажањем између две земље после инаугурације Путина за председника Русије.

Неки су то назвали шамаром Вашингтону од стране Москве, имајући у виду да је забрањена и организација „Голос“ која је према последњим информацијама сваке године добијала три милиона долара од агенције. Агенција „Голос“ је по мишљењу посланика Државне Думе, била једна од оних организација која је према расположивим информацијама покушавала да утиче на изборе у земљи, посебно на изборе за Државну Думу са краја прошле године. МИП Руске Федерације је изразио спремност за наставак сарадње са УСАИД–ом по питању додељивања хуманитарне помоћи, но притом је подвучено да свака организација која делује у РФ мора да поштује законе Руске Федерације, посебно недавно донети закон о иностраним агентима, поштујући суверенитет Руске Федерације и не мешајући се у њене унутар–политичке процесе.

5.4.2014. Фонд Стратешке Културе
(Подвукла – Искра)

ловао Џорџ Буш, али Реганова администрација је водила врло снажну кампању против неоконзервативаца. Добијали су отказе и избачени су из владе. Ричард Перл је чак избачен из председничког обавештајног саветодавног одбора.

Неоконзервативци су се појавили са америчким нападима на Србију – што се назива нападима НАТО–и крађом Косова од Србије, покрајине од које су направили амерички протекторат.

Њихов утицај је потом експлодирао у првим годинама Буша млађег. Тада је целокупни државни и безбедносни апарат, цео Пентагон, Стејт департамент и све особље–један до другог, све су неоконзервативци. Дневни ред је већ био тамо и требало је покренути радове на пројекту за нови амерички век.

Обамина администрација има пуно истих људи, али сад су у стању да иду даље, и то зато што имају више средстава за финансирање опозиционих група, као што смо видели у Украјини, што је крајње безобзирно.

Руси једноставно не могу да прихвате стратешку претњу ове врсте јер је она превелика. Мислим да је то оно што је Путин Европљанима рекао на конференцији за новинаре 4. марта. **Руси знају да су САД промениле ратну доктрину која сад укључује и нуклеарно оружје, а од 2010. је Пентагон увео и нуклеарни „Превентивни први удар“, (Prompt global strike).** Исто тако знају да то није усмерено против Авганистана или Ирака, него против њих и, кад једну снажну земљу третирају на такав начин, морате знати да ћете добити одговор и можда бити нападнути, а то је апсолутно неодговорно понашање.

Шта просечни људи морају да учине како би изразили забринутост због питања о којима ви отворено говорите? Како ће се криза даље развијати?

— Они би требало да изађу на улице. Нема доказа да амерички народ даје подршку Вашингтону да се меша у кризу у Украјини. Третирају да изађу и протестују јер ово се може претворити у велики рат, чак и употребу нуклеарног оружја. Америчка влада прекршила је сваку норму међународног права и готово све америчке законе. То је тиранија. Још једна ствар: према Обама, Керију и mainstream медијима, Русија је крива за интервенцију на Криму. То смо сви чули. Онда 11. марта Обама и Кери захтевају да Русија интервенише на Криму и заустави процес самоопредељења људи на полуострву. Они су од Русије тражили да спречи референдум. Како то сад? С једне стране, Вашингтон осуђује Русију за интервенцију, а, са друге, захтева да Русија интервенише и ускрати народу Крима право на самоопредељење. Џон Кери је рекао да ће Русија, ако то не учини, платити, и то је рекао врло агресивно. Овде у највећим медијима о томе није било ни речи.

31.3.2014.
(Подвукла – Искра)

Truth Out / Advance / СИМ

САВЕЗ РУСИЈЕ И ПАТРИОТСКИХ ЕВРОПСКИХ СТРАНАКА РУСИЈЕ ЕУ И НАТО

Нови савези потпуно различитих идеологија који су пронашли неке заједничке теме око којих остварују своје интересе на крају ће вјероватно довести до новог свјетског сукоба. Политика силе и права јачег у великој експанзији посљедњих година доводи до нових потенцијалних жаришта сукоба широм свијета. Једно од таквих је данас Украјина која је од своје жеље за независношћу довела до предуслова за један велики глобални сукоб.

У последње вријеме се догађа неколико необичних савезништава на подручју Европе који указују на одређене промјене у међународним односима. Појавом нових регионалних и свјетских сила које желе појачати свој положај у међународним односима доводе до нових међународно–правно упитних активности. Тако смо недавно били свједоци војних интервенција у Ираку, Авганистану, Азарбејџану, Грузији, Либији, Сирији, затим Турско отворено супростављање Израелу у посљедњем израелско–палестинском сукобу те на крају украјинска револуција и враћење Крима Русији. С друге стране уочен је растући тренд савезништва патриотских странака Европске Уније с Руском Федерацијом. Такође америчка подршка радикалним исламистичким групацијама у Сирији које су починиле стравичне злочине према Сиријским хришћанима постављају многа питања. У свим овим ситуацијама је јасно да је међународно право и правни поредак који осигурава какву–такву стабилност у свету на великим искушењима, пре свега због осиноности администрације у Вашингтону.

Свакако најнеобичнија појава је савезништво председника Руске Федерације Владимира Путина с водећим патриотским странкама Европске Уније као што су француски Национални фронт, мађарски Јабок, грчка "Златна Зора", Бугарска "Атака", те представници многих других патриотских странака Европске Уније. Стварање новог типа савезништва при чему савсим супротне идеологије са својим екстремним ставовима довеле су до те мјере да су пронашле заједничке циљеве за дјеловање. У томе сватко види свој интерес.

Познато је да већина европских патриотских странака заступа своје националне државе те су у правилу против стварања Европске уније у којој би се кретањем људи, роба и капитала умањила национална свест и везање за одређени простор, а све у циљу како би се лакше могло управљати с једног мјеста на што већем простору. С друге стране председник Руске Федерације Владимир Путин од свог доласка на власт у Русији жели поновно створити јаку, снажну и утјецајну Русију те је својим дјеловањем отворено дао до знања му је циљ створити неки нови облик Совјетског савеза.

У овом његовом дјеловању за сад не можемо наћи повезнице за обнову Руског царства обзиром да је идеологија више усмјерена на неки облик обновљеног Совјетског Савеза, од туда и тако силна жеља да се Украјина по сваку цијену укључи у тај савез, по новом пројекту Еуроазијског савеза. Како би се тај циљ остварио Путин жели по сваку цијену ослабити Европску унију или задржати њен нестабилан

статус због немогућности усуглашавања спољне политике појединих њених чланица.

Традиционално добри немачко–руски односи појачани кроз савезе с патриотским странкама Европске Уније на добром су путу да омогуће Русији да оствари свој план успоставе Евроазијског савеза у међуокрају к повратку Русије на свјетску сцену. Покушати ћемо објаснити данашње стање сукоба у Украјини и овог новог природног савезништва повратком у једну анализу из 2011. године. Тако према аналитичару Александру Огородникову у изјави од 22.05.2011. године на тему што чека Русију у будућности, европски политолози очекују стварање новог СССР–а на постсовјетском пространству при чему ће у слиједећих 20–30 година доћи до стварања Руског савеза у који ће ући Киргистан, Узбекистан, Бјелорусија, Арменија, Таџикистан.

Према европским политолозима искључује се могућност припајања Руском Савезу балтичких држава, док се за Украјину предвиђа дјеломично прикључење обзиром на могуће претпоставке распада Украјине на начин да би се исток, југоисток Украјине и Крим у потпуности прикључили Руском Савезу, централна Украјина би била њен стратешки савезник док би се западни део Украјине, Галиција, покушао по сваку цену одвојити од руског утјецаја.

Карта како "европски политолози" виде Украјину као подјељену државу на три дела. Наведена подјела у потпуности је иста оној коју је заступник Руске Думе, Владимир Жириновски у ожујку 2014. године понудио у писмима упућеним пољском, мађарском и румунском министарству спољних послова.

Надаље Огорников изјављује у видео прилогу да су неке италијанске новине објавиле карту руских непријатеља у чланицама Европске уније и Европи у коју су укључене балтичке државе, Пољска, Румунија, Велика Британија, Шведска те непризнато Косово и Грузија. Руски економист Александар Шатилов је изјавио да се ради о овим државама зато што су противници Русије у геополитичком, политичком и економском карактеру. Према Огорниковим истраживањима Русији пријатељске државе у Европи су Грчка, Бугарска, Србија, Мађарска, Словачка те понајвеће чланице Њемачка, Француска и Италија које би чиниле четвороугао Москва – Берлин – Париз – Рим и будућу протутежу осовини Њујорк – Лондон.

Константин Сивков, први подпредседник Академије геополитичких проблема на тему новог четвороугла сарадње у Европи насупрот осовини Њујорк – Лондон каже:

"То је кључно питање савремености какав ће бити нови светски поредак, када на примјер САД, Велика Британија и њихови најближи савезници стоје на позицији успоставе модерног правног система у којем ће англосаксонска оса Вашингтон – Лондон доминирати светом".

Такав поредак не задовољава осталу Европу и због тога Париз, Берлин, Рим, Мадрид и Атина, старе

Савез Русије...

чланице НАТО–а, које су раније у међународним пословима увијек стајали на страну Вашингтона, сада полако, опрезно, но точно почињу градити независност од својег већег брата и зато је главна задаћа САД–а постала онемогућавање тјешњих веза запада и истока Европе, али за ту задаћу је у САД–а све мање могућности.

По мишљењу Сивкова САД су хтјеле довести своје војне трупе на територију Русије, што нису успјеле, те ће та настојања усмјерити на сусједне државе Русије како би задовољиле своју војну геостратешку доктрину о доступу својих снага било којем делу свијета те совјетском пространству. У том прилогу Огородников напомиње такође да се тим пространством САД бави још од времена распада Руског Царства и Октобарске револуције када је амерички предсједник Вудров Вилсон планирао раздијелити Русију на осам дијелова како би лакше могао заузети дијелове Русије што му није успјело. Такође последице Другог свјетског рата су из Совјетског савеза хтјели направити 22 државе, а посебно након деведесетих када је Русији пријетио распад, но сви планови о дестабилизацији и распаду Русије су пропали.

Једино што је преостало САД–у последице тих неуспјеха, према мишљењу руских експерата, пребацили интерес на руске најближе сусједе. Једна од највећих геостратешких задатака САД–а је онемогућити повезивање потенцијала Русије и Западне Европе јер такав развој догађаја може одузети САД–у реалну власт на цијелим свијетом. Из тог разлога и постоје стална онемогућавања повезивања Русије и Западне Европе кроз Сјеверни и Јужни ток те указивати на пријетње од сумњиве Русије и одржавати важност пријатељства Западне Европе и САД–а.

Анализа овог истраживања из 2011. године у свијетлу догађаја задњих неколиком мјесеци у Украјини показује да се и даље води битка око стварања утјецаја на догађаје у свијету. Русија је свакако у последњих 15 година за време Путинове власти значајно ојачала, те покушава да учврсти свој положај у свету и са стварањем евроазијског савеза настоји повратити значај и утјецај из времена Совјетског Савеза. Полако, али сигурно се догађаји развијају у том смјеру. Значајну улогу у свему томе за Путина свакако представља Украјина у којој су се налазили разни важни симболи за стварање Русије обзиром да су кроз историју за Русију важни градови Севастопољ и Кијев. Такође за некакав будући руски савез Украјина представља са својих више од 45.000.000 становника велику важност, наравно на начин да ће проводити пријатељску спољну и унутрашњу политику према Русији.

Прву украјинску револуцију против руског утјецаја, те окретања Западној Европи Русија је успјешно ријешила сталним пријетњама о подјели Украјине, одвајању југоистока и Крима те континуираним поткопавањем нестабилне коалиције Јушченко – Тимошенко што је поновно довело до доласка Путиновог кандидата за предсједника Украјине који је одрадио неколико важних ствари за Путина: продужио боравак црноморске флоте, ослабио војну снагу, посебно на источним границама те прилагодио Украјину за провођење руских интереса. Дошло је до значајног приближавања царинском савезу и тјесним везама с државама бившег Совјетског савеза.

Међутим снажни коруптивни утјецај, покушај потпуног окретања од Западне Европе те јаке репресивне мјере довеле су до нове револуције, Еуромајдана, који су резултирали бруталним сукобима, великог броја погинулих те враћање Крима Русији. Стална пријетња сукоба великих размјера довела је до катастрофалне кризе која може кулминирати сукобима ширих размјера.

У свим овим догађајима је јасно уочљива позиција Русије која жели ојачати свој утјецај те Западне Европе и САД–а који такође желе остварити свој утјецај у Украјини, али на начин да се баш превише не замјере Русији те да Украјина сама све направи, а они да дођу на крају остварити своје циљеве – потпуну контролу украјинске државе и полигон одакле ће се кренути у даље освајање Истока.

У таквој геополитичкој ситуацији, Путин је пронашао један врло снажан начин за остварење руских циљева кроз слабљење Европске Уније притиском на све снажнију патриотску оријентацију чланица ЕУ. Током одржавања референдума на Криму, главну улогу одиграла група проматрача патриотско оријентисаних странака Западне Европе, односно представници патриотских странака Грчке, Финске, Пољске, Летоније, Аустрије, Белгије, Црне Горе, Србије, Мађарске и Италије што јасно показује да је већина чланица ЕУ „послала” своје патриоте као подршку референдума за враћање Крима Русији.

Такође отворена подршка Марине Ле Пен испред француског Националног Фронта, отворене подршке мађарској Јабока, бугарске „Атаке”, грчке „Златне Зоре” указују на снажан утјецај Русије на слабљење ЕУ–а обзиром да је пронашла заједничке интересе са патриотским снагама ЕУ чланица који у последње вријеме значајно јачају те полако преузимају власт као на примјеру Мађарске и Виктора Орбана.

У самој Русији доласком Путна на власт, изашла је у први план доктрина Александра Дугина, руског филозофа и професора на Московском државном универзитету Ломоносов који је покренуо иницијативу стварања Евроазије, међународне организације за уједињење чланица бившег совјетског подручја у јединствену културну и цивилизацијску цјелину. Дугин је успио данас да окупи сљедбенике те иницијативе у Русији у разним слојевима друштва: комунисте, традиционалисте, националбошевике, теологе, те припаднике војно–политичких кругова.

Да би се могла у потпуности провести обнова неког облика будућег Руског Савеза и водеће улоге Русије потребно је онемогућити јачање Западне Европе те њеног либерализма. Од туда жеља Русије с повезивањем и помагањем националних патриотских странака Европе које би својим ојачањем радиле на слабљењу Европске Уније, па чак и уништења ЕУ обзиром да су редом све патриотске странке против Европске уније и стварање националних савеза широм Европе које би представљале некакав лабави савез јаким националних држава. Проблем је у тој доктрини је да у великом броју националних странака постоје империјалистички елементи који негирају националне ставове других држава. Како на примјер повезати хрватске и српске националисте, затим с друге стране мађарске и словачке румунске, украјинске или хрватске и српске гдје Јабок сматра дијелове тих држава мађарском територијом, тако и многе друге случајеве гдје отворено постоје преклапања националних интереса.

Путин је у том делу сарадње видио своју предност не да би омогућио покрет стварања савеза јаких националних држава у Европи што је платформа већине патриотских странака, већ да би првенствено јачањем тих снага у Европи слабио утјецај Европске уније, те наметање савеза на основи четвороугла Москва – Берлин – Париз – Рим, створио јак евроазијски савез који би успешно одбранио евроазијски простор од агресивне политике чија је осовина Њујорк – Лондон. На тај би начин Путин вратио снагу Русије на вријеме завршетка Другог свјетског рата.

Недавни посјет шефице француског Националног фронта Марине Ле Пен Москви на позив председника Руске Думе Сергеја Наришкина, блиског сарадника Путина, те њена подршка враћању Крима Русији, показује смјер европских патриотских странака. Тако се Марин Ле Пен прометнула у једног од јаких савезника Путина који су међусобно нашли заједнички циљ на теми слабљења Европске Уније, хомосексуалних бракова, углавном без укључивања идеолошких мишљења.

Такође посета лидера мађарској Јабока, треће странке по снази у Мађарској руским националистима блиским Кремљу показује развијање тих односа. Јабок је на основи јачања националног курса економског развоја у Мађарској посљедњих година значајно ојачао, те према изјави председника странке Габора Воне, Русија прихваћа Јабок као "партнер"; вјероватно у том ентузијазму Јабока има и финансијске помоћи према неким мишљењима. Како Јабок има сличне ставове о разлозима руске интервенције на Криму, подржали су враћење Крима Русији, те изјавили да је то образац за државе у којима постоји дијаспора у сусједним државама. Под тим образцем Вона вјероватно мисли на мађарску мањину у Словачкој, Хрватској, Србији и Румунији.

Попис националистичких европских странака који желе тјешње везе с Русијом могуће је продужити и са грчким патриотама "Златна Зора" који су на изборима 2012 године освојили 18 посланичких мјеста у грчком парламенту. Чланови "Златне Зоре" никада нису негирали сарадњу с руским националистима те њихову финансијску помоћ. Тако је након хапшења председника "Златне Зоре" Никоса Михалолиакоса због организирања протеста у Грчкој, за вријеме боравка у затвору према наводима једног веб портала блиског "Златној Зори", Александар Дугин послао писмо подршке лидеру "Златне Зоре". Платформа дјеловања Михалолиакоса се заснива на савезу с Русијом те против "морске атлантске цивилизације".

Тези у којој се расправља о руским пријатељским државама можемо додати и чињенице објављене у Викиликсу које показују да је и бугарска патриотска странка "Атака" блиско повезана су руским политичким круговима. Такође кулоарске приче о финансирању "Атаке" од стране Русије до данас службено нису потврђена, али о подршци бугарских патриота руској спољној политици може се увјерити сватко тко крене у истраживања те тематике. Тако су 17. марта објављени на "Радио Бугарска" искази посланика "Атаке" у бугарском парламенту како би Бугарска требала признати резултате референдума на Криму те је председник "Атаке" Волен Сидеров позвао је бугарску владу да уложи вето на економске санкције ЕУ против Русије.

У складу с развијањем блиских односа с Русијом и јавној подршци анексији Крима, Јабок, Национални фронт и Атака су послали своје посмат-

раче током кримског референдума. Њима су се придружили представници аустријске "Странке Слобода", белгијске "Влаамс Белан", италијанске "Форца Италиа" и "Лига Норд", пољске "Самообрана" те неколико социјалистичко-комунистичких странака међу којима и њемачка "Дие Линке". Такође међу проматрачима су били и представници "самопроглашених република" Абхазија, Придњестровље и Нагорно Карабах. Организацију путовања су организирило Евроазијски савјет за демократију и изборе (EODE - Eurasian Observatory for Democracy & Elections) те патриотске невладине организације окупљене око савеза – "Супростављање западној идеологији".

На крају треба закључити, да овај савез Русије са патриотским европским снагама сваки даном је све јачи, а време ће показати да ли је био довољно јак да се одупре центрима моћи окупљени око осовине Њујорк – Лондон.

7.4.2014.

Фонд Стратешке Културе

Осврт Искре

'Отписивање' САД – опасна заблуда

Руски сајт 'Фонд стратешке културе' (ФСК) приписује извор горњег написа збирном имену 'Хрватски медији', не наводећи ниједан посебно. Претпостављајући тачност наведених чињеница и података, хтели би да укажемо на њихово готово опште произвољно тумачење, од стране Русима наклоњених новинара и аналитичара. У случају Крима и Украјине, општи закључак је значајна победа Путина, а пораз Запада, нарочито САД. У 'отписивању' Америке иде се у крајност – сагледање њеног заласка као војног и политичког хегемона. На геополитичком 'кантару', чак и умеренији виде руску страну у непрестаном уздизању, а америчку у незадрживом паду.

Разумемо ова пожељна тумачења русофила (поделили би их са њима да су тачна), али она су објективно штетна, јер не одговарају стварности – постају непоуздан оријентир за исправне одлуке и тумачења – и опасна су самообмана. Долазе, по нашем мишљењу из недовољног познавања светске војно-политичке и економске сцене, Новог светског поретка (НСП) и суштине капиталистичке демократије. Одлуке НСП, његови тактички и геостратешки потези, објашњења његове идејне окоснице, приписују се ставовима (значајних) појединца. Геостратешке идеје и схватања Бжежинском, Кисинџеру, Соросу или Фукујама; велике државне и војно-политичке одлуке, судбина рата и мира у свету, појединим САД председницима, од Регана, Буша стријег и млађе, Клинтона до сада Обама, итд. Формално гледајући – све је то тачно.

Оно што се недвољно разуме и не схвата јесте да су ти знаменити појединци, само извршиоци и спроводници у ограниченом периоду свога 'мандата', једне пре три века зачете и утврђене планетарне 'живе' идеје – привредно-финансијског освајање света, цветање и умножавање високог капитала – а ова одговарајућа агресивну политику, која се непрестано искуствено прилагођава, дограђује и усавршава. Идеја је поникла у

Савез Русије...

Британији, али она следи своју унутрашњу логику и 'прати' највећу економско-финансијску моћ. Данас је то Америка са добро 'уиграним' друштвено-политичким наличјем те моћи – ауторитативном, дисциплинованом, строго хијерархијском – капиталистичком демократијом. Она је у свету подржана многим, привидно независним – стварно координираним, јавним и тајним службама и установама, 'невладиним' организацијама, великим 'слободним' медијима и моћном 'демократском' пропагандом. У њеном центру САД, иза садашњег вида капиталистичке демократије, НСП-а, практично стоји, цео друштвено-управни апарат, економски и војно-политички још увек најмоћније државе на свету.

Тровековна 'еволуција' капиталистичке демократије у данашњи НСП јасно указује зашто је опасна самообмана прерано 'отписивање' САД и њега као хегемона; проглашавање времених криза капиталистичке демократије, чак и њених 'етапних' пораза, крајњим исходом. Сва та времена уназађивања и одступања – а било их је много – нису прекидала њено трајање и 'еволуцију' као идеје и офанзивне спољне политике. На спољном плану, почела је као као освајачки империјализам и временом постала свемоћна Британска империја са поседима на свим континетима. Потом је империјализам еволуирао у **колонијализам**, а после Првог и Другог светског рата у **деколонијацију**, односно **'ослобођење' највећег броја великих и многољудих колонија у независне државе**. Заједничко у свим овим значајним променама јесте да оне **нису биле изнуђене**, већ прилагођавање капиталистичке демократије и рационализација њеног искуства 'на терену'. Битно је било сачувати суштину капитализма; осигурати своје привредно-финансијске интересе (присвојити изворе сировина и друга блага освојеног подручја).

У империјализму то је захтевало освајање (војну силу), па посадну војску да се одржи окупација, али и људство за управни апарат. А онда су искуствено закључили империјалисти, да њихови економски интереси остају нетакнути, ако се управни апарат поседа углавном препусти, провереним, контролисаним и за то приученим урођеницима, чиме се знатно 'штеди' на сопственом 'непродуктивном' људству. Тако су империјални поседи постали колоније. Потом је уследио најзначајнији еволутивни скок капиталистичке демократије – деколонијација, 'ослобођење' великих колонија. Колонијалисти су наставили и продубили стечено искуство – преваспитавање, 'просвећивање' и 'школовање' домородаца за руководећи друштвени кадар у капиталистичкој демократији, са циљем да се њима преда власт, пошто се створи 'критична маса' 'верника' демократије (увек незнатна мањина у односу на остали 'профани' пук). Тако се битни финансијско-економски интереси високог светског капитала осигуравају и штите, управо на начин као што се то чини у великим изворним демократијама. Неко би могао приметити, какав је онда допринос (више је таквих примера), рецимо Гандија, у ослобођењу Индије. У недостатку већег простора, наш одговор

је: његова жртва је дошла пошто је сам постао 'верник' демократије, те његов култ уграђен у ослобођење да се исто озари већом 'каризмом'.

Највеће досадашње искушење капиталистичке демократије био је Рат североамеричких колонија за независност (1775) против Британске империје. Али је и ту надвладао интерес светског капитала, па су се зарађене стране не само евентуално 'измириле' него је и политичко-привредни центар капиталистичке демократије почео лагано да се сели из Британије у најмоћнију земљу света, Америку, што је она и постала – у односу на ваневропски свет – већ после Првог, а коначно и глобално, после Другог светског рата. Али, као изворна демократија, Британија је и данас несумњив 'верник' и пропагатор капиталистичке демократије и најпоузданији савезник САД. Да је политичка демократија владавински инструменат светског капитала, најбољи доказ је да је било више сличних ратова између демократских земаља, напр. Британско-пруски рат против Француске, у коме је ова изгубила већи број својих колонија. **До оваквих ратова је долазило кадгод би нека (демократска) држава одступила од обавезних (владавинских) правила капиталистичке демократије, односно стварних владара – врхунског светског капитала. И то материјалистичко ривалство капиталистичких држава (где нема милости и 'већа риба гута мању') и јесте унутрашња противречност врхунског капитала, која ће објективно пре да га сруши него сви привидне и пролазне 'победе' његових противника.**

Простор нас гони да закључимо, на основу искуствених чињеница, зашто је самообмана прерано 'отписивати' Америку и категорично предвиђати њен залазак:

1. Иза изворне капиталистичке демократије стоји непрекидно тровековно искуство, те јединствен циљ и политика, која чак и односу на млађе и периферније демократије, 'игра' на постојећим друштвеним разликама, а по оперативној потреби 'буди' и оне успаване и потенцијалне. Најбољи пример за то је разбијање СР Југославије. У односу на Русију не треба заборавити да је и она данас капиталистичка демократија и да упркос Путиновим одбранбеним мерама, непријатељ увелико користи преостале њене копиране противречности за дестабилизацију и разбијање јединства земље. Слично је и на спољашњем плану. У поређењу са изворном демократијом, њеним искуством, геостратешком супериорном позицијом и њеном војном и привредном моћи, Русија и њени вероватни савезници су 'скоројевићи' од јуче. То је економски гигант Кина и Савез БРИКС. Као и у свим људским пословима, тако и у савезима увек постоје затомљене разлике, које капиталистичка демократија систематски и упорно настоји да 'отвори' и распламса; у свему следи начело свих освајача 'подели, па владај'.

2. У последња три века капиталистичка демократија је стварно одлучивала да ли ће бити мира или рата у свету. У току тих ратова губила је многе битке, али је ону последњу увек добијала и на крају побеђивала. Тако је било у оба светска рата са много-милионским жртвама, а треба се сетити шта је у послењем само Хитлер све 'освојио'.

УКРАЈИНСКА ПРЕВИРАЊА И „ДЕСНИ СЕКТОР“

Од почетка године па до данас, Украјина несумњиво представља главно поприште пажње светске јавности, услед серије неизменичних превирања. Најпре је свет био сведок новог „дешавања народа“ у Кијеву, заправо репризе тзв. наранџасте револуције у Украјини, коју су Брисел и Вашингтон иницирали у циљу поновног успостављања пуне контроле над овом источно-словенском земљом и западном руском крајином. Као контрамера Русије, руског и проруског становништва Крима и источне Украјине, уследио је талас повезаних локалних побуна и припреме припајања Русији делова источне Украјине.

Иницијална каписла свега, била је одлука свргнутог председника Јануковича да напусти процес ЕУ интеграција, што је натерало Брисел и Вашингтон да подстакну и разбуктају протесте са циљем притиска и смене режима.

За разлику од истоврсних протеста од пре десет година, овај пут је битно место у протестима и сукобима заузела опција оличена у коалиционом покрету „Десни сектор“, чији је историјски узор Степан Бандера, вођа антисовјетског покрета у Украјини током Другог светског рата. „Десни сектор“ своју идеологију заснива на револуционарном украјинском национализму, уз тезу да су Украјинци битно другачији народ од данашњих Руса, те да су за разлику од њих („полуазијата“) искључиво Украјинци веродостојан наследник старе Кијевске Русије. Треба рећи и то да припадници ове политичке опције претежно припадају расколничкој Украјинској православној цркви (тзв. Кијевске патријаршије) или унијатској заједници (којој је, иначе, припадао и Бандера). Позивају се на концепт хришћанске Европе нација и многи од њих подржавају и српску борбу против ислама на Балкану. Ипак, конфузно је то што по питању Русије имају радикалан став, тако да су многи из овог идеолошког блока подржали чак и чеченске терористе против Русије.

Њихова рачуница у актуелним дешавањима у Украјини, јесте да се у револуционарном превирању наметну као битан фактор и задобију подршку народа. Иако противници ЕУ и НАТО, групације унутар „Десног сектора“ су од стране иностраних (бриселско-вашингтонских) инспиратора актуелне украјинске револуције прихваћене како би унеле дисциплину и милитантни дух идеолошког набоја, који свакако недостаје млитавој армији слуђених ЕУ „верника“. А још већу безвољност и идејну закржљалост показало је бирачко тело свргнутог, корумпираног и бахатог председника Виктора Јануковича, чији режим у самом Кијеву претходних месеци није бранио готово нико осим припадника специјалне поли-

цијске јединице „Беркут“.

Националистичка иконографија и формални антикомунизам најактивнијих демонстрата (из „Десног сектора“), збунили су неке западне националисте, који су услед свог површног приступа и нераздевања суштине Украјинског питања (а неки и због никад угашене русофобије), подржали ову револуцију са вером да ће иста у први план избацити националисте који ће „украсти шоу“ ЕУ-фанатцима. Насупрот томе, нема никакве дилеме да је ова револуција један сасвим деструктиван догађај и процес, подржан од стране белосветских лихвара, хохштаплера и русофоба, који извозом демо(но)кратских револуција воде рат против читаве Европе. Знамо да Брисел и Вашингтон неће дозволити да процеси којима они руководе измакну контроли и да било какве снаге које им нису по вољи преузму власт. А свакако, знамо да је тај источноевропски гранични појас између руске земље и средње Европе, магична геополитичка линија кроз коју се „десница“ за трен ока претвара у „левицу“, а „левица“ у „десницу“ (као што је, на пример, Александар Лукашенко формално левичар, а суштински је архетип узорног европског државника, како би рекао Калајић). Знамо, јер такво разликовање суштине од форме, неопходно је свугде, а нарочито у овој географској области, где је у протеклом веку сваки напад из правца Запада ка Истоку (било да је вођен у име национализма или антинационализма) био праћен политиком подстицања антируских сепаратизама.

Тужна је и помало невероватна чињеница да је знатан број руских националиста из Русије (услед претераног анимозитета према Путиновом режиму због проблема са имигрантима), пружио подршку демонстрацијама у Украјини, под паролом „ЕУ је мање зло него русијански евроазијски Мордор са својим тајкунима и имигрантима“ (што је, уосталом, и позиција „Десног сектора“). Овакво становиште је, наравно, бесмислено јер све деструктивне појаве у данашњој Русији, постоје у ништа мањој мери и у болесној Европској унији. Једина разлика је у томе што ће у случају ЕУ-окупације уместо Кавказаца у Украјину похрлити Африканци, Арапи и Пакистанци, а уместо „руских“ тајкуна доћи ће им бриселска бирократија и пљачка лихварске интернационале. Такође, Русија данас, свакако представља противтежу западној политичкој мондијализацији и антихришћанском систему вредности који кидише на веру, брак и породицу. Такву чињеницу увиђају многи националисти Запада, те недвосмислено пружају подршку про-руској опцији у Украјини. Увиђају такође и то да „украјинску револуцију“ подржавају највећи непријатељи хришћанске

Украјинска превирања...

Европе, јер и саме вође актуелне револуције у Украјини – Арсеније Јацењук и Виталиј Кличко – истог су туђинског порекла, као уосталом и њихови праузори – вође большевичке револуције из 1917. године. Отуда се намеће неминован закључак да ова револуција по својој суштини није ни мало украјинска већ туђинска. Она је чин атлантистичког насиља против Русије, потпомогнутог унијатско–расколничким и исламско–татарским фактором, који су сви заједно уједињени у жељи да Украјину у сваком погледу одвоје од Русије.

Нужност идеолошке борбе

След догађаја чији смо сведоци ових дана, још једна је лекција о важности идеолошке основе сваког политичког прегнућа, јер за млитаве и безличне политичке опције, попут Јануковичеве, можда ће гласи мноштво млаких гласача, али се нико неће жртвовати зарад њиховог опстанка. Зато и није опстао Јануковичев режим, који због своје корумпираности, бахатости и идејне безсадржајности, није успео да мотивише руски и про–руски део Украјинаца да изласком на улице парирају стихији антируских (али идеолошки загрејаних) демонстраната. Тај део народа Украјине (Малорусије), који је свестан свог православно–словенског идентитета и малоруско–руске споне, засигурно више не жели неспособног и корумпираног Јануковича као преживелу реликвију совјетске учмалости. Али, наравно, још мање жели окупацију своје земље од стране ЕУ–фанатика која ће у религиозној сфери омогућити примат унијата и расколника, који су покушајем заузимања Кијево–печерске лавре већ нагавестили епоху новог антируског и антиправославног прогона у Украјини.

Ипак у току последњих месец дана, народ Доњецка и других градова источне Украјине који не признаје узурпаторе из Кијева, у својим акцијама саморганизације и преузимања фактичке власти, све више истиче правилан националистички идеолошки правац уместо првобитно наметаних нео–совјетских буђкуриша.

Све то као и држање званичне Москве у последње време, буде реалну наду да ће се православна и анти–атлантистичка источна Украјина одбранити од револуционарне стихије, ако треба и оружјем, те још више и снажније окупити под окриљем канонске Православне Цркве у Украјини, и уз помоћ Божију изнедрити и одговарајућу идеолошко–политичку алтернативу постојећем хаосу. Алтернативу која ће бити веродостојан заступник честитих људи ове колевке руске државности, која је као западна крајина руског тла, увек била битан геополитички чинилац у глобалним оквирима.

Д. Марковић

Дуел Ђорђа Вукадиновића и Соње Бисерко на тему кризе у Украјини

"Више је него лицемерно од западних земаља, које су брутално погазиле територијални интегритет Србије на Косову, да сада прозивају Србију и траже и очекују од Београда или било кога да поштује територијални интегритет Украјине на Криму или југоистоку", изјавио је, између осталог, политички аналитичар и уредник Нове српске политичке мисли Ђорђе Вукадиновић у емисији „Револуција“, где је гостовао са председником Хелсиншког одбора за људска права Соњом Бисерко.

Вукадиновић је истакао да је, исто тако, трагикомично да нове кијевске власти говоре о „побуњеницима“, „терористима“ и „непоштовању устава“, када је цео свет месецима могао да види како су и којим средствима дошли на власт.

Он је навео да постоје сличности у начину на који је рушен Слободан Милошевић и Виктор Јанукович у Украјини и да се у оба случају радило о комбинацији спољног утицаја и издаје унутар блиског окружења, с тим што је у Београду све завршено мање крваво, али са једнако далекосежним последицама по државу.

У оба случаја, како је истакао, виде се лицемерје и двоструки стандарди западне политике.

Вукадиновић је рекао да је и Милошевић био „добар“ и „био фактор мира на Балкану“ када је потписивао Дејтонски споразум и препуштао Републику Српску Крајину, а постао је "диктатор" кад није хтео да преда Косово. На исти начин Јанукович је био „демократски изабрани председник“ док је ишао ка ЕУ и договарао споразум са Бриселом, а постао је „крвави диктатор“ када се из економских и прагматичних разлога окренуо Русији.

Дакле, док нас слушаш, онда си „демократа“, а ако покушаш да водиш своју политику и бринеш о интересима своје земље и народа, онда си „недемократа“ и „диктатор“, закључио је Вукадиновић.

21.4.2014.

НСПМ

БРИКС ОСНИВА СВОЈ МОНЕТАРНИ ФОНД И РАЗВОЈНУ БАНКУ

ММФ већ у најскорије време неће бити једи-на организација на свету која може да пружа међу-народну финансијску помоћ. Земље БРИКС-а ће основати алтернативне институције: сопствени монетарни фонд, развојну банку и заједничке девизне резерве. Све то би требало да помогне земљама БРИКС-а да постепено успоставе сарадњу без посредовања долара.

БРИКС оснива свој монетарни фонд

Претпоставља се да ће Кина у заједничке девизне резерве уложити 41 милијарду долара, Бразил, Индија и Русија по 18 милијарди, а Јужноафричка Република 5 милијарди долара. Количина средстава је сразмерна величини националне економије. Извор: Реутерс.

Земље БРИКС-а су постигле велики напредак у процесу оснивања структура које би представљале алтернативу Међународном монетарном фонду и Светској банци, којима управљају пре свега САД и ЕУ. Заједничке девизне резерве као замена за ММФ и Развојна банка земаља БРИКС-а као замена за Светску банку профункционисаће већ 2015, тврди изасланик за посебна питања МСП Русије Вадим Луков.

Бразил је већ припремио пројекат статута Развојне банке, док Русија припрема међудржавне споразуме за њено оснивање, објаснио је дипломата.

О дугорочној стратегији окретања Москве ка Истоку

Одлука Русије да оснажи економске везе са Индијом, Вијетнамом, Јужном Корејом и Кином део је добро промишљене стратегије донете много пре украјинске кризе, и није напрасни одговор на „санкције” Запада, како то желе да представе многи западни медији. **Њу Делхи, који је и сам преживео покушај увођења санкција 1998, недавно је одбио да подржи санкције против Москве, а Индија је међу првима јавно објавила да су интереси Русије на Криму легитимни.** Поред тога, земље БРИКС-а су већ договориле износ основног капитала нових структура. Он ће за сваку од институција износити по 100 милијарди долара. „У току су преговори међу партнерима о учешћу у иницијалном капиталу у износу од 50 милијарди долара и о локацији главне канцеларије”, рекао је дипломата. „Све чланице БРИКС-а су заинтересоване да се главна канцеларија налази на њиховој територији.”

Претпоставља се да ће Кина у заједничке девизне резерве уложити 41 милијарду долара, Бразил, Индија и Русија по 18 милијарди, а Јужноафричка Република 5 милијарди долара. Количина средстава је сразмерна величини националне економије.

налне економије.

Ради поређења наведимо да количина средстава ММФ-а, која се регулише у јединицама СДР (Special Drawing Rights, позајмице са специјалним правом – вештачко неготовинско платежно средство које емитује ММФ), данас износи 238,4 милијарди евра или 369,52 милијарде долара. Заједничке девизне резерве земаља БРИКС-а, наравно, по количини средстава заостају за ММФ-ом. Међутим, 100 милијарди долара је сасвим довољно за пет земаља, док у ММФ улази 188 земаља, којима у сваком тренутку може затребати финансијска помоћ.

Развојна банка земаља БРИКС-а

Земље БРИКС-а оснивају и Развојну банку као алтернативу Светској банци, како би кредитирале пројекте који нису у интересу САД и ЕУ, већ управо земаља у развоју.

Циљ банке је да финансира пре свега пројекте у иностранству, а не домаће пројекте. Своје пројекте земље могу и саме да финансирају. На пример, Русија у ту сврху располаже средствима Фонда националног благостања.

На пример, земљама БРИКС-а одговара да некој афричкој земљи одобре кредит за развој хидроенергетике у којем земље БРИКС-а могу да пласирају своју опрему. Ако кредит даје ММФ, опрему испоручују западне земље и оне контролишу њен рад.

Иља Прилепски, Економска експертска група

Кредити Развојне банке неће у толикој мери бити намењени земљама БРИКС-а, колико инвестирању у инфраструктурне пројекте других земаља. „На пример, земљама БРИКС-а одговара да афричкој земљи одобре кредит за програм развоја хидроенергетике у којем земље БРИКС-а могу да пласирају своју опрему или да се појаве као извођачи радова”, објашњава стручњак Економске експертске групе Иља Прилепски. У случају да кредит даје ММФ, опрему испоручују западне земље и оне контролишу њен рад.

Оснивање Развојне банке има такође и политичку позадину, зато што омогућава земљама БРИКС-а да реализују своје интересе у иностранству. „Ради се о политичком потезу, који може да ојача позиције земаља чије ставове америчке и европске колеге често не узимају о обзир. Што овај савез буде стабилнији, а његове позиције на међународној сцени јаче, биће лакше штитити интересе његових чланица”, сматра руководилац Одељења за аналитику Инвестиционе компаније „Golden Hills” АМ Наталија Самојлова.

БРИКС оснива...

Међутим, стварање алтернативних организација не значи да ће земље БРИКС-а обавезно напустити Светску банку или ММФ, барем не у прво време, додаје Прилепски.

Заједничке девизне резерве

Осим тога, заједничке девизне резерве БРИКС-а представљају врсту осигурања, посебан тип штедне за случај да нека од земаља БРИКС-а доживи финансијске тешкоће и дефицит у буџету. У совјетско време то се називало „каса узајамне помоћи“, објашњава заменик генералног директора компаније за консалтинг „ХЕАДС“ Никита Куликов. Земље које су део ове заједнице једна другој обезбеђују осигурање.

Неопходност овакве врсте заштите може се видети по овогодишњој ситуацији: руска рубља је доживела пад вредности.

Више о БРИКС-у

Заједничке девизне резерве могу пружити помоћ земљи када се појаве тешкоће са платним билансом тако што ће надокнадити недостатак екстерне ликвидности. Помоћ се може добити када долази до нагле нежељене девалвације националне валуте или до већег одлива капитала услед блаже монетарне политике Савезних резерви САД, или када настају унутрашњи проблеми као што је криза банкарског система. Ако су банке позајмиле много готовине у девизама и не могу све да врате, онда заједничке девизне резерве могу помоћи да се исплате спољни дугови.

Оваква институција треба да постане достојна алтернатива ММФ-у, који је традиционално пружао подршку економијама у ванредним буџетским ситуацијама.

„Велики део средстава Међународног монетарног фонда користи се како би се у кризним ситуацијама подржао било евро, било националне валуте развијених земаља. Ако се узме у обзир да ММФ-ом управљају западне земље, мало је вероватно да ће ова организација пружити помоћ Русији у случају неких тешкоћа. Зато нипошто није наодмет имати заједничке девизне резерве“, тврди изасланик МСП РФ.

Заједничке девизне резерве ће такође помоћи земљама БРИКС-а да постепено успоставе сарадњу без посредовања долара, сматра Наталија Самојлова. Истина, за то ће бити потребно извесно време. Засада је одлучено да основни капитал Развојне банке и Заједничких девизних резерви земаља БРИКС-а буде у америчким доларима. На тај начин се, свакако, пружа подршка и монетарном систему САД. Међутим, не треба искључити могућност да већ у најскоријој будућности (узимајући у обзир претње САД и ЕУ економским санкцијама против Русије) долар могу заменити рубља и друге националне валуте земаља БРИКС-а.

Руска реч, 13.4.2014.
(Подвукла – Искра)

Олга Самофалова

Словенија у ЕУ, од ентузијазма до неповерења

Велику еуфорију која је пре десет година обележила улазак Словеније у ЕУ заменили су забринутост, неизвесност и све веће неповерење, пише мариборски "Вечер".

Десетогодишњицу уласка у ЕУ Словенија дочекује без шампањца и далеко од еуфорије због одлуке за коју је на референдуму гласало 90 одсто становништва, али је и данашња Унија далеко од оне каква је била 2004. године.

"Улазак у ЕУ 2004. било је време очекивања, остварења стратешког циља, време кад се отварао шампањцац, док се данас годишњица уласка дочекује у битно другачијој атмосфери. Велику еуфорију заменили су забринутост, неизвесност, па и све веће неповерење", пише мариборски Вечер, а преноси Танјуг, поводом скорашњег обележавања десетогодишњице чланства, 1. маја.

За то није крива само глобална финансијска криза него и европске елите које су кризом лоше управљале, оцењује лист, и додаје да су темељи демократске легитимности уздрмани, а начин на који се кризом управља, Европу поново дели на богати центар и социјално девастирану периферију коју, у симболичном и стварном смислу, представља Грчка.

Европске владајуће елите на тој периферији виде и Словенију коју су раније "продавали" као хит и причу о европском успеху, а која сада види колико је танка црта "између јунака и бедака", пише Вечер.

"ЕУ је напустила темељне идеје суживота, солидарности и социјалне државе као неспорне цивилизацијске тековине, па је, по диктату Берлина и уз све немоћнији Париз, нагласак у својој политици померила у поље неолибералне економије и буџетске дисциплине. ЕУ је данас другачија од оне у коју смо пре 10 година ушли", закључује мариборски лист.

22.4.2014.

РТС

ДР МАТЕЈА МАТЕЈИЋ: ПРЕ НЕГО ШТО ОДЕМ

Др Матеја Матејић један је од водећих писаца у српској књижевности у расејању. Поред своје дуге и часне службе као свештеник у српским црквама, он је објавио велики број књига поезије, приповедака, историје православне цркве, не само српске, културних тема и приказа књига. Издавач Рашка школа у Београду објавила је књигу *Пре него што одем*.¹ То је збирка његових угледних радова као књижевник и културни стваралац, као и историчар српске цркве и религије уопште. Сви ови прилози засновани су на његовим личним мишљењима и осећањима.

Збирка почиње његовим доживљајима у Другом светском рату, у коме је учествовао као добровољац у Српском добровољачком корпусу као свештеник. Још као младић припадао је Југословенском народном покрету Збор, прво у омладини Белих орлова, а потом и као члан Збора. Он не описује опширно догађаје у рату већ побуде и напоре српских добровољаца да спасу што више Срба и очувају њихов опстанак. Тај рат је донео огромне жртве, зато је сасвим умесно да на првом месту буде прилог „Хумке побацане по горама”, у коме описује страдања Срба у немилосрдном масовном стрељању од стране комуниста у горама око Кочевја на крају и после рата. Овај чланак, писан у логору Еболи 1945. године. Чланак такође илуструје ауторов писатељски дар, који налазимо и у његовим приповеткама.

Описи догађаја говоре о његовом учешћу у америчком животу Срба и српске цркве. Он се радо сећа пријатеља из далеке младости, као и садашњости, из чега се види његова љубав према сваком људском бићу. Не воли да говори лоше о покојницима, јер се држи *De mortibus nihil nisi bene*.(169) Често га моле да пише о својим доживљајима. „Знају да ми је живот био веома тежак, али пун и занимљив. Бивао сам и са патријарсима, владикама, председницима република, члановима академија наука, познатим научницима и писцима, принчевима, па и са једним краљем.”(38) Приложен је и потпис краља Петра II на једној од Матејиних књига. „Неколико пута ми је живот висео о концу, али Бог ме је сачувао.”(43) Он је још од малена показивао наклоност према религији и каже „ишао сам по кући и око куће и кадио”. Његови описи о свом животу су одиста осећајни и занимљиви.

Оснивавши две цркве, у Монро, Мичиган и Колумбус, Охајо, по добијању доктората на мичигенском универзитету, Матеја се дао на научни рад. Као универзитетски професор на Универзитету Охаја, описује и посету српској лаври Хиландару, и свој подухват да преслика све рукописе старе вековима, чиме је основао на том

универзитету цетар за студије историје српске и осталих цркава и тако омогућио да научници и студенти годинама сазнају о православној цркви и религији. О. Матеја пише са ауторитетом о значају и доприносу православне цркве српској историји, од сеобе Срба до данашњих дана, јер и Срби који су се силом прилика иселили по целом свету, сачували су своју националну припадност благодарећи српској православној цркви.

Већи број чланака посвећен је тој религиозности: о неопходности духовности, о идентитету аутентичне хришћанске цркве, о значају и значењу покајања, о православљу и српској култури, родољубљу, узвишености свештеничког позава, и тако даље. Занимљив је и приказ књиге о византијским монасима у Америци хиљаду година пре Колумба. Поучан је и дугачак чланак „Књига о Цариграду”, из кога се, укратко, види узбудљива историја овог православног велеграда... Најзад, сећање на уваженог протојереја др Димитрија Најдановића, са којим је Матеја био у пријатељству... У свему види се искрена духовност, интелектуална и академска величина оца Матејића и његова процена значаја српског доприноса америчкој историји и култури. Нисам катихета да бих могао да исцрпно анализирам те чланке, али сам чврсто убеђен у величину живота и у значај рада оца Матеје Матејића.

Књига *Пре него што одем* употпуњена је библиографијом радова оца Матеје, као исцрпни и јасни преглед његовог духовног и научног рада.

Отац Матеја је у годинама и зато мисли о ономе „пре него што оде”. Нама, његовим пријатељима и саборцима, остаје да му изразе захвалност за све што је учинио за српски народ и да кажу збогом врлом пријатељу песмом „Збогом” писца ових редака:

Збогом
последњи пут ти то кажем
драги пријатељу
али осећам
да ћемо се опет срести негде
у свету необјашњивом и
недокучивом
да није тако
зар је имало смисла
бити и битисати тако дуго
у овој долини плача.

Васа Михаиловић

¹ Др Матеја Матејић, *Пре него што одем* (Београд: Рашка школа, 2013), 195 стр. Бројеви страница цитата из ове књиге назначени су у тексту.

БРАНИСЛАВ ЖОРЖ СМЕДЕРЕВСКА ПАЛАНКА

За време Другог светског рата у Србији створен је Завод за преваспитање омладинаца, како би се излечили од комунистичке идеологије. О томе је писано доста, али нигде тако опширно и документално као у књизи Бранислава А. Жоржа, Завод у Смедеревској паланци: Острво спаса или робијашница. Аутор употребљава материјал сачуван после рата и објављен понегде или сачуван. О томе Заводу тврдило се у комунистичком периоду да је он створен са мучење и убијање невиних омладинаца учесника у партизанској такозваној ослободилачкој борби или присталица комунизма – дакле, робијашница. Генерал Милан Недић и Димитрије Љотић, који су створили Завод, тврде супротно, да је он био острво спаса. Жорж приказује и једну и другу страну. Он је успео да сакупи велики материјал, од којих је неки први пут објављује у књизи.

У рату гинуло се на све стране, па и на страни партизана и невиних људи. Међу њима било је и доста заробљених млађих бораца, који су слати у логоре и већином стрељани. Милан Недић, председник владе за време окупације, био је пренеражен губитком Срба, нарочито омладинаца. Стварајући Завод, он је апеловао на Србе да престану да тако гину, јер је то претило биолошком истребљењу српске нације од окрутног окупатора. Он је сматрао да се комунисти коцкају животима млађих људи и целе нације. Захваљујући Димитрију Љотићу, он је успео да добије дозволу да се омладинци у животной опасности сместе у Завод и подлегну преваспитању. Било их је око 700. Једни су увидели своју заблуду и, после периода васпитања, придружили се Српском добровољачком корпусу. Други су такође увидели своју грешку, али су отишли кућама.

Један мали број је остао тврдоглаво у комунистичком веровању и после рата служили су новој власти. Ови последњи су стално говорили да је тај Завод био робијашница, да су у њему мучили и стрељали. Разуме се, они који су спасени нису нигде смели да кажу да су то комунистичке лажи. Из тога Завода нико није послат у логоре смрти, окупатор се није мешао у заводске послове, а кад су једном покушали да се умешају, цела управа Завода запретила је оставком и окупатора у Заводу није било.

О сврси и побудама стварања Завода најбоље објашњава Драгојла Поповић, једна од васпитачица: "Стварање Завода је једно хумано дело и његова активност на тако солидној хришћанској и националној основи, вратила је на прави народни пут велики број младића и девојака, чији су животи сачувани и усмерени у једном позитивном правцу."

Заслуга аутора Бранислава Жоржа је у томе што је књигом сачувао истину из историје тог злочиног времена, на чему сви треба да буду захвални.

Васа Михаиловић

Није проблем кад неко из међународне заједнице фалсификује историју и лаже на рачун Срба и Србије, навикли смо, али јесте проблем кад то ради у Београду, или комшилуку, а београдски медији лажи преносе без осећаја и потребе да их демантују, или неком другом пруже прилику да то учини.

Јелко Кацин, словеначки европарламентарцац, дао је интервју порталу „Аналитика“ - чије је седиште у Подгорици, а Танјуг пренео - у којем износи неколико познатих неистина чија је вишегодишња примена исте претворила у класику опањавања Србије.

На страну то што је Кацин изједначио Путина и Милошевића, за бриселског службеника очекивано, али оно што је казао упоређујући Крим и Косово, прелази линију подметања и политичке некоректности. Рекао бих да се ради о потцењивању публице, приступу типа: ма то је нижа врста, могу да им кажем шта год хоћу. Шта је то казао Јелко?

Прво, да је Милошевић кроз стварање Републике Српске и Републике Српске Крајине хтео да оствари наум - сви Срби у једној држави. За једног солидно позиционираног играча међународне заједнице, што Кацин јесте, ово је ипак неочекивано низак ниво аргументације постављене тезе.

Срби су већ живели у једној држави, звала се Југославија, и све српске реакције почетком деведесетих година произашле су из жеље да се Југославија очува; можда другачија, модификована, али да се очува. Против тога, а за растурање Југославије, што се иначе зове сецесионизам, биле су Словенија и Хрватска. Оне су разбиле Југославију, формално и практично, документима и оружјем. Све је почело у Кациновој Словенији а командант медијске припреме, са више лажи него истине, био је Јелко Кацин. Овај данашњи, који се залаже за међународно право и поштовање државних граница. Нисмо заборавили.

Друго, Кацин тврди да се Косово и Крим никако не могу упоређивати из разлога што, каже он, аутономија Крима у саставу Украјине ничим није била угрожена. Ово је пуцањ, не у празно, већ у сопствену ногу.

А чим је била угрожена, не аутономија, већ скоро пуна самосталност Словеније у саставу Југославије? Због чега су се Словенци отцепили? Били су најбогатији, њихова република најразвијенија, имали су тржиште о каквом данас не могу ни да маштају, владали у Београду, у Словенију из других република пуштали само неквалификовану физичку радну снагу, радили шта су хтели... и први повукли ногу у рушењу међународно признате суверене државе, Југославије.

Идентичан случај имамо на Косову. Нису Албанци први пут самосталност затражили 1999. године, кад су с тим циљем подигли оружани устанак, већ 1981. године - кад су имали степен територијалне аутономије и политичке самосталности виши него што Словенија данас има у Европској унији. Имали су своју академију наука, Албанолошки институт, универзитет, моћ да блокирају и понижавају Београд кад год им се прохте. И није им било довољно, тражили су међународно признату државу. Као и Словенци десет година касније.

Није мука нити је опасно понижавати оклеветану и понижену Србију. Лако је мртвом вуку мерити реп. Што Кацин опсервације о Криму, Косову, Украјини, Путину и Милошевићу не изговори у Москви?

Новости, 5.4.2014.

Ратко ДМИТРОВИЋ

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

За покој душе доброг друга Ђоке Павићевића, молимо се Господу да његовој души подари рајско насеље.
Сека Ојдровић и Мишана Турувија \$ 20

Уместо цвећа на гроб нашег дугогодишњег члана, недавно преминулог Ђорђа Ђоке Павићевића Удружење Јадран \$ 50

За покој душе преминулих у априлу: Момчило Саватић (2003), Љуба Ђелпер, Лазар Матић (1986), Живан Пековић (2002), Ранко Давидовић-Вавјек (2012), Ратко Обрадовић (1969), Анете Миљковић (2011), Мирјана-Дика Миљковић (2002), Мирослав Живић (2011), Прота Ђорђе Лазић (2002), Божа-Галама Миловановић (1992), Драгољуб Урошевић-млађи, Ђорђе-Вежбало Јањатовић (1998), прота Данило Милановић (1980), Жика Марковић-Скобаљац (2006), Светислав Манојловић (2009), Веселин-Геца Гајић (2012), Др Драгојла Пивац (1998), Бора Карапанчић (2011)
Стеван и Вера Пироћанац \$ 50

Искра

ЉУДИ ТРАЖЕ СЛОБОДУ, А СЛОБОДА ЉУДЕ

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSКИ LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlj@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne враћају. Чланци објављени са иницијалима или пуним именом аутора, не представљају обавезно мишљење редакције.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata за „Iskru” (običnom poštom) £16 или одговарајућа вредност у другим валутама (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi за SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, а за Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 или одговарајућа вредност у другим валутама.

Čekove за „Iskra Periodical” slati на адресу
Poverenika за Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 18 Kingsley Str., Elwood, Vic. 3184. — ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi да glase на *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris.

+ Милан Павлица

У Виндзору, Канада, умро је 11. априла 2014. после дуже болести, Милан Павлица (91), наш велики пријатељ и супруг вредног повереника Искре за Канаду, Данице Павлице.

После опела 17. априла у цркви Грачаница, Милан је сахрањен на месном гробљу у Виндзору.

Молимо се Господу да Милану подари вечни живот у Цраству Христовом. Нашој Даници, њиховим синовима и осталој породици наше дубоко саучешће!

Искра

+ Ана Поповић

На дан 12. априла, преминула је после срчаног удара, Ана Поповић, удовица Миленка Поповића, дугогодишње стрешине Добровољачке заједнице у САД.

Покојној Ани вечан покој, а њеној бројној породици наше искрено саучешће.

С. П.

За покој душе и у знак сећања на мог зета Ђоку Павићевића
Андра Мандић \$ 100

За покој душе нашег драгог и вољеног Ђорђа-Ђоке Павићевића, уз молитве Господу да га прими у Царство Своје. Много смо захвални свима који га испратише до вечне куће, а нама дадоше утешне речи.

Његова супруга Љуба са сином Николом, снајом Кети, унук Преди, свастика Вера и шурак Андра \$ 100

Жалимо да смо изгубили још једног друга и пријатеља Ђоку Павићевића. Породици наше искрено саучешће, а драгом Ђоки нека је вечна памјат!
Стева и Вера Пироћанац \$ 20

У знак сећања на нашег драгог Живана Лазаревића о Ускрсу
Супруга Драгица са породицом £ 20

За покој душе мужа Милана Павлице
Даница Павлица са породицом K\$100

За покој душе Милана Павлице
Драга и Бора Драгашевић K\$ 50

+ Ђорђе Павићевић

4.5.1922 – 23.3.2014

Ноћу, између 22 и 23. марта, иако слабог здравља, изненада је умро наш дуг и саборац, Ђока Павићевић (92). Ђока оставља супругу Љубу, сина Николу са његовом породицом и шурака Андру Мандића.

Ђока је био добровољац од првих дана образовања добровољачких одреда. Био је у групи Ратка Парезанина, кога су генерал Недић и Димитрије Љотић послали октобра 1944. да посаветује војводу Павла Ђуришића да се са својим борцима повуче у Словенију. На предлог Војводе, генерал Дража Михаиловић је унапредио четири доброволца у чин потпоручника. То су били Влајко Влаховић, Маријан Лакош, Ђока Павићевић и Милорад Суџум.

Ђока је рођен у Даниловграду. Мало пре почетка рата 1941. отишао је у Скопље где је његов стриц имао пекару и тамо почео да ради. Кад је Скопље окупирано од Бугара, Ђока је са многим Србима био принуђен да га напусти и избегне у Србију. Када је Влада генерала Недића образвала добровољце Ђока им је одмах пришао. У добровољцима је одмах запажен као храбар и дициплинован војник. У року од две године био је унапређен у чин наредника, а на положај водника.

По завршетку рата маја 1945. године, Ђока проводи две године у војно-избегличком логору Еболи, Италија, а по пребацивању избеглица у Немачку, он са великим бројем добровољаца прелази у Енглеску. Ту се жени са Љубом Мандић. И Године 1956. године они се селе у Америку. По одласку у пензију Ђока се нарочито занимао подизањем баште, где је гајио, са успехом разно поврће.

Опело покојника је одржано 28. марта у милвошкој Катедрали Св. Саве, а сахрана на гробљу Добре Наде. На опелу и сахрани чинодествовали су протојери Драган Велеушић и Радомир Чутило.

С. Пироћанац

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 2002. до данас, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

Међу судбоносним питањима пред будућом Вучићевом владом и...

ХОЋЕ ЛИ БИТИ ЈУЖНОГ ТОКА?

Упркос оријентацији СНС ка ЕУ, источна компонента још увек је снажан део те странке.

За разлику од српске, која се уз таласе дивљења углавном бави постизборним бицепсима, трицепсима и трбушњацима победника, трезвена немачка и остала европска штампа посвећена је српској будућности. Разуме се, у контексту остварења интереса Европске уније. Аналитичаре по Европи стога ове недеље занима само једно: с ким ће се СНС удружити како би из Устава Србије коначно била уклоњена АП Косово и Метохија.

И, заиста, онога часа када нови кабинет у Немањиној 11 буде познат, а десиће се то за коју недељу, знаће се распоред и интензитет остварења онога што се само оправдано слути. За сада знамо да ће српски парламент чинити искључиво проевропске странке. Ту ништа не би било необично да најмање половина грађана није против прикључења ЕУ.

Није никаква тајна да су прошлонедељни избори у Србији организовани у сврху промене устава. Званично, потреба за њима образложена је стицањем бољих могућности за наставак реформи. Али за више од двадесет месеци ни једна коренита реформа у Србији упркос дебелој већини у Народној скупштини, није спроведена.

Штавише, сам министар привреде поднео је оставку, а активности владе назвао је маркетингом. Капацитета за смеле резове, и то не само оне економске, је било, али су они изостали. Србија је, као прошли пут, поново у ситуацији да нашироко прича о економији и реформама, а да се уствари уско бави Косовом и Метохијом.

Ипак, ствари нису тако једноставне. Евентуално брисање Косова и Метохије из Устава Србије природно повлачи за собом актуелизацију положаја северне покрајине. Занимљиво, нико од најпопуларнијих српских политичара, као што су својевремено били Слободан Милошевић или Војислав Коштуница, није смео да дирне у ту аутономију.

Иако је та неприродна уставна изралина нефункционално легло бирократије и трошкова, она је до данас остала недодирљива мека локалних политичких мешетара. Баш ме занима какав ће став нова влада у Београду заузети према таквом концепту аутономије, у тренутку када има отворена врата да са њом уради шта год хоће. При свему овоме треба знати и да свака промена устава повлачи за собом и нове изборе, што ће додатно утицати на распоред потеза новог премијера и његовог кабинета.

Друго велико питање будуће владе је однос према Републици Српској и Милораду Додику. Ако је веровати гласовима из Брисела, притисак на Београд да подржи уставно прекомпоновање Босне и Херцеговине на штету Бања Луке биће

снажан. С обзиром да ни Бања Лука није оно што је била пре десет или пре двадесет година, а Милорад Додик је све само не наиван играч, Београд би лако могао да буде тег на тој ваги глобалног одмеравања снага.

Једина корист која се назире након ових избора, јесте могућност уласка српских странака у власт у Црној Гори, што би додатно релаксирало односе две државе, допринело смањењу притиска на Српску православну цркву и донело какву-такву равнотежу када је статус српског језика у питању.

Треће питање нове владе је Јужни ток. Упркос оријентацији Српске напредне странке ка Европској унији по цену уступка какав је Бриселски споразум, источна компонента још увек је снажан део Српске напредне странке. Велики број њених чланова и бирача био би разочаран не само брисањем Косова и Метохије из устава већ и могућом опструкцијом изградње Јужног тока у Србији. Опструкција свакако није прејака реч у овом случају, имајући у виду активности досадашње министарке Зоране Михајловић, о којој сам већ неколико пута писао.

На зачељу овог текста су остала, небројена животна питања Србије: ребаланс буџета, пролонгиране рате међународних финансијских обавеза и њихова нова мајска доспећа, доношење закона о раду, приватизацији и стечају, враћање јавног дуга у законске оквире, реформа пензионог система, борба против криминала, демонтажа партитократског система, наставак или преусмеравање приватизације, одлука о великим државним системима као што су ЕПС и Телеком Србија, реформа пореског, здравственог и образовног система, привлачење инвеститора и шта све још н

Изван будуће владе и странака које су ушле у Народну скупштину стоји огромна празнина у бирачком корпусу. Време је да овако снажна и, следствено томе, надајмо се, одговорна Српска напредна странка добије противтег на политичкој сцени. То оваква Социјалистичка партија Србије, ДС и НДС нипошто нису.

Србији треба права алтернатива. Посматрао сам наступе и читао изјаве свих тих малих странака и покрета. Лоши наступи са пуно општих места допуњавали су њихово видно одсуство из „мејнстрим” медија. Реторика као из деветнаестог века, патетична и пуна очигледних дијагноза без иједног преписаног лека. Част изузецима.

Неко озбиљан, ћириличан и пријемчив урбаном уху коначно треба јасно да каже да Србија има алтернативу. Због саме Србије, не због нове владе или немачких коментатора који већ одавно говоре о ономе о чему се у Србији с предумишљајем ћути.